SCI-FI / HORROR / FANTASY / WEIRDO

INFERNO

#13 · 2024

CELEBS ZOMBIER OLDINGE

NC-17 NO ONE 17 AND UNDER ADMITTED

INFERNO
SCI-FI/HORROR/FANTASY/WEIRDO
NYE FILM I BIFFEN OG PÅ VIDEO!!
SCIENCE FICTION/HORROR/FANTASY
SCI-FI/H
SPLATT
SF - HU
ARMY OF DARKNESS
EVIL DEAD retro!
REVIEWS

SCI-FI-CON RANDERS

præsenterer

INFERNO

- DE SIDSTE GLØDER

For lang tid siden i en fjern, fjern galakse...

Faktisk er vi tilbage i midt-80'erne og stedet er Randers. Dengang, hvor man kunne se **Star Wars** på VHS, hvis man var heldig, og et uendeligt univers af filmtitler begyndte at åbenbare sig i videobutikkerne. Jeg opdagede John Carpenters klassikere, **Aliens**, Bruce Lee og alle de fedeste B-gyserfilm.

Samtidig lancerede en lille gruppe "rebeller" (anført af Peder Pedersen & Jens Sørensen) et fanzine ved navn *Two-Zone*! Heri kunne man læse anmeldelser af diverse splatterfilm, læse små tegneserier, og få inspiration til en go' gyseraften.

Som magasinet udviklede sig og blev større og bedre, skiftede det navn til *Inferno*. Det var et legendarisk magasin, som var en stor inspirationskilde for en hel generation af fans af gys, science fiction og bare fede film generelt. Jeg var selv kæmpe fan, og har stadig den dag i dag alle de originale udgivelser gemt sammen med de gamle *Edderkoppen* og *Hulk*-blade som jeg også samlede på.

For et par år siden genopstod *Inferno* med et specialnummer, og nu, som en hyldest til dets skabere og de mange fans, udgiver vi her på SCI-FI-CON endnu et specialnummer. Du sidder med et unikt magasin i hånden, ét ud af kun 500 eksemplarer, med en håndfuld genoptrykte artikler fra dengang, hvor Rambo og Han Solo var vores største helte, og Freddy Krueger og Darth Vader var de største skurke. God læsning!

Benny Ray
Festivalleder og arrangør

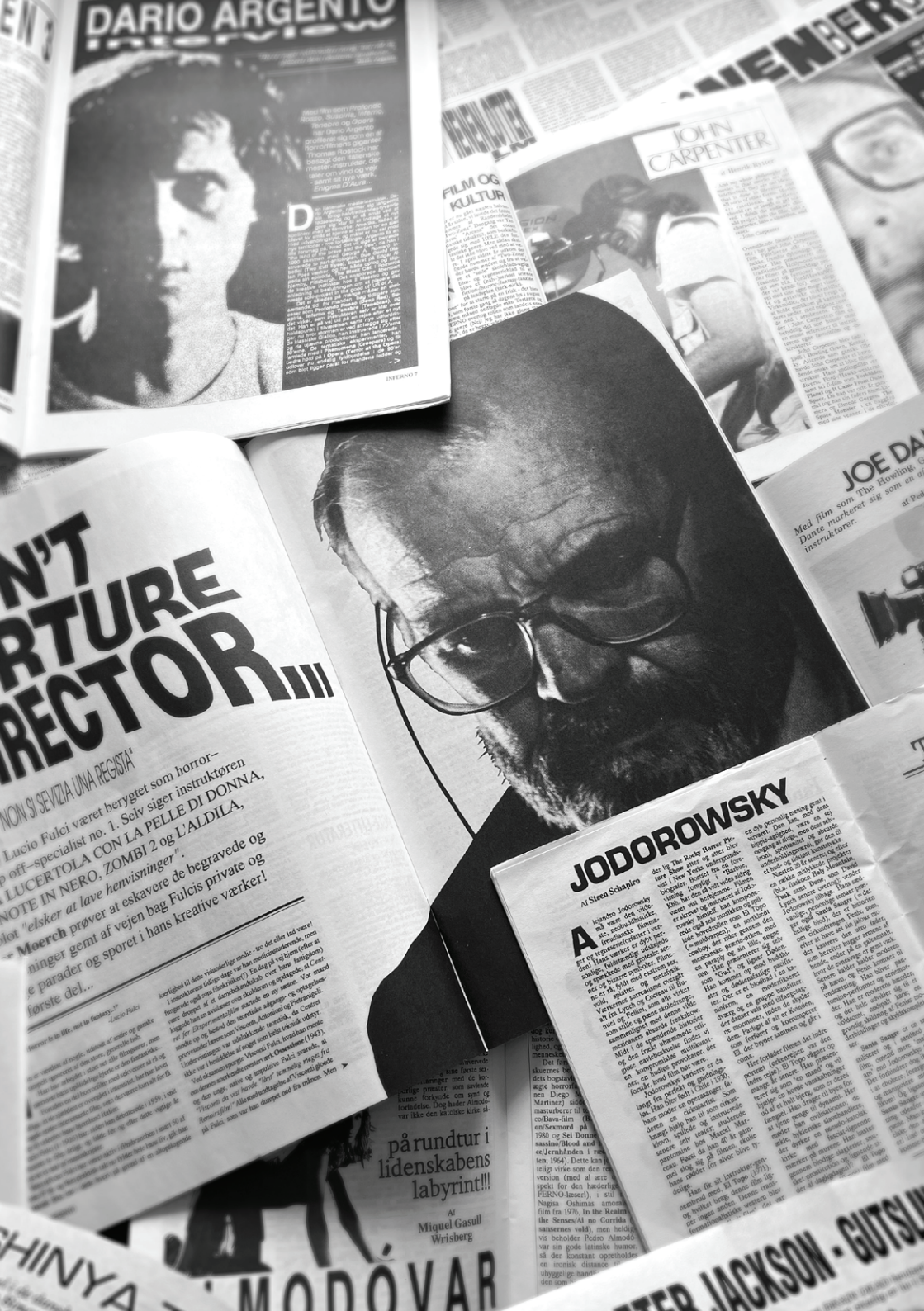
DARIO ARGENTO
JOHN CARPENTER
FILM OG KULTUR
JODOROWSKY
Af Steen Schapiro
på rundtur i lidenskabens labyrint!!!
Af Miquel Gasull Wrisberg
MODÓVAR

ZOMBIES

- a dead issue?! INFERNO tager pulsen på myten om de levende døde!!

Af **Henrik Rytter**

"Monsters do exist - in us and among us. They walk in our shadow. They can prey on us more as we fear them less. We should know. We created them. Now we try to tell them to go away. Our new and knowledgable ways provide certain freedom for the dark creatures"!

-George A. Romero

Passende er det at starte med et citat af George A. Romero, der ene mand har forstået at skabe en skræmmende og vedkommende myte om de dødes genopstandelse.

Rådnende lig ser stort på naturens logik og står op fra deres grave. Jordslåede og med deres ansigter i trævler vandrer de sløve og hvileløse rundt på jorden. Deres eneste drift er tilsyneladende den evige trang til menneskekød.

Men hvor har den menneskeædende zombie sine rødder?!

Da sorte i sin tid i stor stil blev "importeret" til det amerikanske kontinent som billig arbejdskraft bragte de deres religion og overtro med sig. Især heksedoktorernes voodoo var et hadet og frygtet magtmiddel. Med voodoo kunne de døde genoplives, eller ens fjender kunne blive forvandlet til viljeløse skabninger, der kunne manipuleres med efter forgodtbefinden. Zombien var skabt, og mennesker uden sjæl var henvist til evig tid i limbo.

En af de første film til at introducere zombien for biografgængerne var Victor Halperins **White Zombie** (1933). Fælles for denne og efterfølgere såsom **Drums of the Jungle** (1935), **King of the Zombies** (1941) og Jacques Tourneurs velkendte **I Walked with a Zombie** (1943), var indfaldsvinklen, der beroede på den originale afrikanske overtro. Filmene bygger over det samme narrative forløb; vor helt bliver placeret i det Caraibiske Hav eller det sydlige USA, hvor de kommer i konflikt med den på stedet herskende heksedoktor. En formel, der holdt i lang tid uden, at der blev budt på de store variationer. Wes Craven genoplivede iøvrigt myten i **The Serpent and Rainbow** (1988), hvor indgangsvinklen dog er mere videnskabelig.

Zombiens succes betød, at den forsøgtes etableret på samme måde som **The Wolfman** og **The Mummy**. Dette betød så igen, at figuren nu var lovligt bytte til komedier. Den første af disse var **The Ghost Breakers** (1940) med en ung Bob Hope i hovedrollen (filmen blev genindspillet i 1953 under titlen **Scared Stiff** - denne gang med Dean Martin og Jerry Lewis).

Zombien fulgte med tiden og tilpassede sig dernæst 50'ernes frygt for koldkrigen, videnskaben og dens kreationer: **The Creature with the Atom Brain** (1955), **The Indestructible Man** (1956), **Teenage Zombies** (1957) og **Invisible Invaders** (1959).

60'erne bød på den første zombiemusical, der hed intet mindre end **The Incredibly Strange Creatures Who Stopped Living and Became Crazy Mixed-up Zombies** (1964).

Men i 1968 faldt bomben, og den moderne zombies år 0 opstod.

George A. Romero, en ung instruktør-aspirant fra Pittsburgh, var den nye prædentant, der med sin debutfilm **Night of the Living Dead** skabte filmhistorie og besteg tronstolen i mange horrorelskeres hjerter. Romero havde ikke alene skabt arketypen for den moderne horrorfilm, men via en succesrig blanding af Frankenstein- og Dracula-myterne havde han kreeret en helt ny myte.

Romero udfoldede denne myte med sine spektakulære fortsættelser **Dawn of the Dead** (1978) og **Day of the Dead** (1985).

Vampyrernes udbredelse via spidse tænders bid, og deres død med træpæl igennem hjertet var henført til extreme konsekvenser.

Zombierne i **Night of the Living Dead** var blevet forvandlet til kødædende kannibaler, der ved at tage en luns kød af sine ofre, skabte nye zombier. Hvor zombierne før blot havde været hvidkalkede personer med et tomt blik i øjnene, var de nu sanseløse dræbermaskiner, der kun kunne stoppes med en kugle i hjernen. Zombierne var heller ikke længere slaver, og man kunne faktisk se, de havde ligget i jorden (en tendens, der var at ane i John Gillings **The Plague of the Zombies** fra 1966). Men bedst af alt fik vi lov til at se dem svælge i deres natmadsorgier.

Umiddelbart synes de levende døde i Romeros zombie-trilogi at være en udefra kommende trussel, som truer med at vælte den nuværende menneskeskabte samfundsorden;

men under overfladen viser det sig, at zombierne er et produkt af denne. Zombierne er menneskeskabte monstrøsiteter, der er blevet fornægtet en plads i samfundet og derfor er "lovligt bytte". Zombiernes fremmarch mod menneskeheden skyldes uretfærdigheden og den manglende ansvarsfølelse fra menneskehedens side. Zombierne vil ved hjælp af deres konstant forøgende størrelse forsøge at overvinde og tilintetgøre det koncept, som har formet ders formål.

Med opblomstringen og udbygningen af forbrugs- og underholdningssektoren er der blevet mindre at lave - rent kreativt - for den enkelte forbruger; forbrugere, som man groft kan inddele i to kategorier: De aktive og de passive. Ved de passive forstås de personer, hvis livstil er baseret på en overfladementalitet. Tv-kiggeri er en ren flow af billeder, som serveres via intens zapping, alt imens dybfrostmiddagen klargøres i mikrobølgeovnen. Der er intet konstruktivt skabende og det hele er rutiner og vaner. Repeat-knappen er slået til, og personerne bliver efterhånden kun hylstre af sig selv. Viljeløse tager de på arbejdet, handler ind i store supermarkeder og ender som regel hjemme foran tossekassen som tankeløse recepienter (min guud, jeg er en zombie! -red.). Følelseslivet er blevet udhulet og tilbage er kun ét udtryk: Glæden ved at forbruge. Forbrugsvare-producenterne kan selvfølgelig kun glæde sig over dette enkle behov, og de betragter da også kun forbrugerne som rene aftagere og ikke som personlige individer.

Tematikken er måske sat lidt på spidsen, men den er i bund og grund reel nok, især i et så kapitalistisk konsument-samfund som det amerikanske. Hos Romero er zombien en metafor for den ultimative forbruger (det er jo heller ikke et tilfælde, at netop **Dawn of the Dead** forgår i et kæmpe supermarked!), og den vidner om menneskets umenneskelighed mod sig selv. Samtidig har Romero leget med ideen om, hvad der ville ske, hvis det nye revolutionære samfund bestående af zombier gjorde alt for at etablere sig? En fascinerende tanke, der i de tre film udmønter sig i anarki og dyb pessimisme, eftersom menneskene ikke kan styre begivenhederne.

Som tidligere nævnt har Romeros zombiemyte også rod i Frankensteinmyten (forbindelsen understreges yderligere af, at Richard Libertys Dr. Logan-rolle i **Day of the Dead** titule-

res "Frankenstein"!): Dr. Victor Frankenstein skabte et monster, han ikke selv ville tage ansvar for. Monstret truede skaberen, og der blev sat stort spørgsmålstegn ved herre-/slave-forholdet, idet monstret efterhånden tilegnede sig mere menneskelighed end dets skaber. Frankenstein døde, eftersom skaberrollen ikke er ment for andre end guderne. Det samtidige system blev bibeholdt, og Frankenstein led samme skæbne som så mange andre før ham (f.eks. Prometheus). Parallellerne, de to myter imellem, er tydelige. Personerne gennemgår de samme transformationer. Menneskene går fra at handle følelsespræget til at være de rene kynikere. Dette eksemplificeres måske bedst ved at iagttage **Dead**-trilogiens kvindelige hovedroller: Barbara i **Night of the Living Dead** er harmløs det meste af filmen, da hun går i chok efter at have løbet rundt og skreget i starten af filmen. Francine i **Dawn of the Dead** ønsker at lære at betjene våben og flyve helikopter, og hun er senere med til at bekæmpe zombierne. Sarah i **Day of the Dead** er den hårde, militante kvinde, der godt ved, hvad der skal til for at overleve.

I Tom Savinis genindspilning af **Night of the Living Dead** er Barbaras iøvrigt forvandlet til en ren Ramboline.

Zombierne bevæger sig til gengæld en lignende, bevidsthedsgørende retning: I **Night of the Living Dead** er de dumheden selv. De retter sig efter instinkterne og søger kun efter frisk menneskekød. I **Dawn of the Dead** er der på et tidspunkt en zombie, der synes mere interesseret i et gevær end i at æde mennesker. I **Day of the Dead** finder man en begyndende klogskab og menneskelighed hos filmens hovedzombie Bub, som interesserer sig svagt for klassisk musik og opdager funktionen af en pistol.

For at personglidningerne bliver taget til deres yderste konsekvens, mangler vi åbenbart en fjerde Romero-film, men for at gisne lidt om udvikling kan vi inddrage Ridley Scotts **Bladerunner** (1982).

I **Bladerunner** er fremtidens zombier de menneskeskabte replikanter, der, som producenterne selv siger, er "More human than human" i en verden, hvor de fleste mennesker er følelsesmæssigt afstumpede. Replikanterne viser hinanden kærlighed og hengivenhed, og de står sammen om ønsket om et normalt liv, ganske som Frankensteins monster ønskede sig en mage. Den følelseskolde skaber Eldon Tyrell forlænger ikke replikanternes 4-årige levetid og må, som Victor Frankenstein lade livet. Men som monstret i **Frankenstein**,

må replikanterne i **Bladerunner** også gå til grunde.

Den nihilistiske løsning er altså, at intet sker. Zombierne vil gå til grunde med skaberen, og resten af samfundet vil reetablere sig. En cirkulær bevægelse, der vil gentage sig gang på gang. Først Frankensteins monster, så zombierne og i 2019: replikanterne.

Sjovt er det, når man snakker om skaberrollen, at iagttage den metafiktive anvendelse af Romero selv. Ganske som Victor Frankenstein ikke kunne styre sit monster, Tyrell sine replikanter og menneskeheden sin zombier, kan Romero heller ikke kontrollere sit eget værk. Skaberen træder ind i filmen for at få styr på begivenhederne. I starten af **Dawn of the Dead** prøver Romero paniskt (i en cameo-rolle som tv-producer sammen med sin hustru) at afvikle et fjernsynsprogram, men det hele ender hurtigt i en anarkistisk stemning.

At læse filmene som en allegori er spændende, men et andet vigtigt fascinationsmoment er den dommedagsstemning, der hersker over dem. De tre **Dead**-film starter på et tidspunkt, hvor håbet allerede er minimalt, og hvor slutningerne efterlader endnu mindre. Her kommer intet kavaleri til undsætning, og de gode mennesker dør i stribevis. Sammenholdet splittes minut for minut. Selv de nærmeste venner eller familiemedlemmer kan vende sig mod een. Individualiteten bliver fremmet, og det lægger op til en drengedrøm, hvor man kun har sig selv at stole på i en umulig situation, som man så må prøve at redde sig ud af.

Udover at **Night of the Living Dead** skabte dette univers, er filmen endvidere et stilistisk skoleeksempel på, hvordan man skaber spænding for næsten ingen penge. Sjældent har sort/hvide billedkompositioner og klipning været brugt så virkningsfuldt.

Efter **Night of The Living Dead** blev det igen på mode at have zombier med i filmene. Alles fribryderhelt Santo blev i

Foto: Ursula Taylor

Et gustent pust

Da de første numre af *Inferno* dukkede op, pludseligt og ganske uventet, var de som et friskt og lettere gustent pust fra en verden, der stort set aldrig er nået frem til de etablerede kulturmedier, slet ikke i Danmark, og slet ikke dengang, før den digitale revolution og internettet. Et ægte, seriøst, kvalificeret og begejstret tidsskrift, som nogen sikkert ville kalde et fanzine, med anmeldelser og dybdegående artikler, jeg slugte – og som enten bekræftede, at der var andre derude, der delte min smag og de kunstnere, jeg beundrede – eller pegede på titler, filmskabere og subgenrer, jeg aldrig havde hørt om, men som straks havnede på den heldigvis lange ønskeliste. Det sidste var det bedste, og hvis der er noget jeg savner ved *Inferno* er det alt det, jeg kunne opdage på de tætskrevne sider.

*Før **Troldspejlet** udgav Stegelmann måske Danmarks første filmfanzine, "Filmsamleren", om film på 8mm.*

Jakob Stegelmann
Troldspejlet, Stegelcast, Planet X

Mexico kastet ud mod levende-døde i talrige "tacofilm". I Spanien startede Amando De Ossorio i 1971 sin zombiekvartet med **La Noche del Terror Ciego** (aka **Tombs of the Blind Dead**), som blev efterfulgt af **El Ataque de los Muertos Sin Ojos** (aka **Return of the Evil Dead**) (1973), **El Buque Maldito** (aka **Horror of the Zombies**) (1974) og **La Noche de las Gaviotas** (aka **Night of the Seagulls**) (1975). Filmenes zombier, The Blind Dead, er en gruppe riddere af en tempelorden, der i d. 13. århundrede torturerede og terroriserede den lokale befolkning, indtil de selv blev hængt og deres kroppe efterladt, så kragerne kunne prikke deres øjne ud. Nu er de imidlertid tilbage og de tørster efter blod. Megen historie er der ikke at hente, men udførelsen er prægtig; især slow-motion-sekvenserne med ridderne på deres heste.

I USA bidrog Bob Clark

med to zombiefilm: **Children Shouldn't Play With Dead Things** (1972) og **Deathdream** (1973). Den første er - sin berømmelse til trods - bedst glemt, hvorimod den anden er en uhyggelig lille sag om en afdød soldat, der sætter sin hjemby på den anden ende, da han vender tilbage fra graven. George Romero fortsatte i genren med den zombierelaterede og apokalyptiske **The Crazies** (1973).

No Profanar el Sueño de los Muertos (aka **The Living Dead at Manchester Morgue**) (1974) var en interessant italiensk/spansk co-produktion efterabende plottet fra **Night of the Living Dead**, men her med horrible splatter-effekter (skabt af Giannetto De Rossi), hvilket var ret ualmindeligt for denne tid. Netop derfor er **No Profanar el Sueño de los Muertos** den bedste zombiefilm efter Romeros trilogi.

Og så skete det. I zombiens år 10 genfødtes Frelseren og tilegnede menneskeheden en vision af gigantiske dimensioner. George Romero gav os **Dawn of the Dead** (1978), et mesterværk, der stadig står som værende det tætteste man kan komme på den ultimative splatterfilm. Action, gys, humor og godt med det røde blandet sammen i een stor pærevælling. Folk stod nu kø for at efterligne succes'en eller i det mindste tjene lidt på den.

FULCIs ZOMBIES
-italienske pizzafjæs!

Af Henrik Sylow

Det var de færreste, der før 1979 overhovedet havde hørt om italieneren Lucio Fulci. Stort set kun de få personer, som udviste en forkærlighed for italiensk slam havde stødt på navnet, og for dem, der havde set hans allertidligste film, må man håbe, de hurtigt gav op. Således havde han, til trods for næsten 25 års erfaring indenfor filmbranchen - i hvilke han havde instrueret sexploitation, westerns, komedier, agent- og giallofilm - stadig ikke fattet en brik af, hvordan man skaber kunst.

Fulci tilhører derfor ikke auteur-skolen, såsom Mario Bava, Pasolini og Dario Argento. Næ, Fulci er "rip-off-artist", og næppe har en amerikansk film fået succes i det italienske hjemland, førend manden står på barrikaderne og har kopieret den forfra og bagfra. Sammenlignet med andre store navne indenfor denne skole (eks: Enzo G. Castellari og Antonio Margheriti), er han bunden - forhadt og berygtet: Hans **Una Lucertola con la Pelle di Donna** (aka **A Lizard in a Womans Skin**) (1971) slæbte ham til eksempel i retten på baggrund af anklagerne om, at han skulle have slagtet en hund "for real" under optagelserne, men Lucio slap med skindet i behold, da det blot viste sig at være en ubehagelig realistisk makeup-effekt af vores allesammens Carlo Rambaldi.

Dog skete der andre og mere væsentlige ting i året 1979. Fulci instruerede filmen **Zombi 2** (aka **Zombie/Zombie Flesh Eaters**), der blev promotet som en direkte fortsættelse af George A. Romeros **Dawn of the Dead** (1978), men, foruden at kreere endnu et sleazy plagiat, skabte han en helt ny sub-genre, som snart skulle åbne øjnene (måske nærmere lukke dem? - red.) på selv den mest kræsne horror-buff. Handlingen (læs: begrundelsen for tonsvis af makeup-fx fra Gianetto de Rossis hånd), der absolut intet har at gøre med Romeros film, forgår i Caribien, hvor en læge forsøger at finde en videnskabelig forklaring på zombie-fænomenet (uden at blinke blandede Fulci herved de gamle, søvnige levende døde med nutidens menneskeædende zombies). Hvad der fulgte var en opvisning i gore, og særlig Olga Karlatos' øjenudstikning var en scene, der skabte historie.

Modsat Romeros tematik, hvor vaner gør os til zombier, benyttede Fulci sig af I- og U-lands-forholdet (set i retrospektiv kan vi roligt antage dette for at være held - eller endnu værre: En film-økonomisk betragtning, eftersom det er langt mere rentabelt at

Der blev nu for alvor sat gang i den italienske indvoldsindustri godt anført af Lucio Fulci, som stod for **Zombi 2** (1979) (**Dawn of the Dead** blev i Syd-europa udsendt under titlen **Zombi**), **Paura Nella Citta Dei Morti Viventi** (aka **Gates of Hell/City of the Living Dead**) (1980), **E Tu Vivrai Nel Terrore! L'Aldila** (aka **The Beyond/Seven Doors of Death**) (1981) og **Quella Villa Accanto al Cimitero** (aka **House by the Cemetary**) (1981) . Fulcis film glemmer alt om historien og filmisk formåen. Her gjaldt det simpelthen om at servere mest muligt blod'n'guts og flest mulige rådne lig med maddiker i øjenhulerne pr. frame. Der er tale om effekter for effekternes skyld, gjort så hårdt og brutalt, at selv den mest hærdede splatterfanatiker må glippe en ekstra med øjnene ved det første gennemsyn (se endvidere Fulci-omtalen).

Uheldigvis medførte zombiestrømmen også en del skidt, hvor Umberto Lenzis **Incubo Sulla Citta Contaminata** (aka **Nightmare City**) (1980), Bruno Matteis Virus - **L'Inferno dei Morti Viventi** (aka **Night of the Zombies**) (1981) og enhver Jesus Franco- og Joe D'Amato-film fremstår som utålelige "cash-ins"!

Der findes utallige af disse såkaldte "pot-boilers", men en af måderne at komme helskindet igennem dem (udover selvfølgelig at benytte enten stopeller fast-forward-knappen) kunne være at se Ken Dixons trailershow **Zombiethon**, hvor Ted V. Mikels **The Astro Zombies** (1968) Jesús Francos **La Tumba de los Muertos Vivientes** (aka **Oasis of the Zombies**) (1982) er klippet ned, så de kun varer en 10 minutters tid. Se det er til at klare!

Andre seværdigheder inkluderer Carpenters **The Fog** (1979), Girolamis splattede **Zombie Holocaust/La Regina dei Cannibali** (aka **Dr. Butcher M.D.**) (1980), Shermans lillebysfantasi **Dead and Buried** (1981), Bianchis **Zombie Horror/Le Notti del Terrore** (aka **Burial Ground**) (1980), Hungs humoristiske **Kung-Fu Zombie** (1981) og Avatis **Zeder** (aka **Zeder: Voices from Beyond**) (1983), som faktisk forudgriber Lamberts **Pet Sematary** (1989).

Men denne zombie-revival holdt kun til 1983, hvorefter ideerne atter begyndte at ebbe ud, indtil Romero sammen med Dan O'Bannon og Stuart Gordon i 1985 satte tingene i perspektiv. Romero viste med **Day of the Dead** atter, hvordan man laver en uhyggelig og intelligent zombiefilm, mens Gordons **Re-animator** og O'Bannons **Return of the Living Dead** legede videre med myten. **Re-animator** gav os lige dele af sort-humor og horror, krydret med groteske special-effects, mens **Return of the Living Dead** gik efter det humoristiske aspekt og formåede at

optage i den 3. verden; et faktum Kannibal-genren har scoret sin kasse på!); de fattige og udnyttede folkeslag gør oprør mod og lever - i bogstavligste forstand - af vor højteknologiske civilisation. Tematikken har tidligere været brugt blandt andet i Paul Maslanskys **Sugar Hill** (1974), men aldrig med en sådan indfaldsvinkel og visuel styrke. Fulcis zombier emmer rent ud sagt af en højatmosfærisk gotisk kvalitet, og selvom makeup'en grangiveligt hører til den snotbillige ende af skalaen, så opnår den en større form for effektivitet end hos f.eks. Romeros og Savinis supermarked-klientel takket være chef-fotograf Sergio Salvatis overordentlige dunkle og aggressive zoom-kompositioner. I forhold til Fulcis artilleri, forekommer **Dawn of the Dead** som en prop-pistol.

Fulci blev hurtigt berømt, og han benyttede succes'en til selv at skrive historien til sin næste film. Resultatet blev **Paura Nella Citta Dei Morti Viventi** (aka **Gates of Hell/City of the Living Dead**) (1980), der handler om en katolsk præst, som begår selvmord for derved at åbne helvedes porte. Plottet var hullet som en si, men Fulcis sans for blodige udskejelser var ufejlbarlig. Tilskueren blev derfor introduceret for en hel midestorm, en elektrisk boremaskine gennem tindingen på kannibalskuespilleren John Morghen (alias Giovanni Lombardo Radice) (en scene, som ifølge Fulci selv, skulle ses som et angreb mod fascisme - hvilket

nok kan få en til at prise sig lykkelig for, at manden har holdt sig udenfor enhver politisk diskussion de sidste mange år!), opbrækning af tarme, Michele (**La Chiesa**) Soavis knuste hoved og ikke mindst horder af frygtløse, teleporterende zombier.

I 1981 var Fulci på toppen af sin karriere. Han oprettede sit eget produktionsselskab - Fulvia Film - og skrev også manuskriptet til sit indiskutable mesterværk, **E Tu Vivrai Nel Terrore! L'Aldila** (aka **The Beyond/Seven Doors of Death**). Handlingen, der her er endnu mere omtåget end **Paura...**, foregår i sydstaten Lousiana (Lucio-ana? -red.), hvor et afsidesliggende hotel tilfældigvis ligger placeret på en af helvedes syv porte. Ideen er givetvis hugget fra **The Sentinel** (1976), men Fulci efterlader alligevel spor af originalitet i form af de sædvanligt uovertrufne specielle effekter. Selve slutningen er igen noget for sig selv: De to hovedpersoner (David Warbeck og Ca-

Fortsættes s. 16

vende fuldstændig rundt på zombiemyten. Zombierne var ikke længere en gang sløve bananer, der kunne uskadeliggøres med et skud i hovedet! Næh, her blev de lynhurtige væsner, der overlevede selv den totale kropsophugning.

Med disse tre udlægninger af zombien syntes filmverdenen forpustet og har til den dag i dag praktisk talt mistet al kreativ evne til at forny myterne. Med **Zombie '90: Extreme Pestilence** (1990) syntes bunden at være nået. Enhver der kan sidde den film igennem uden at ty til "ff-knappen" kan gratis afhente et stk. spænde-

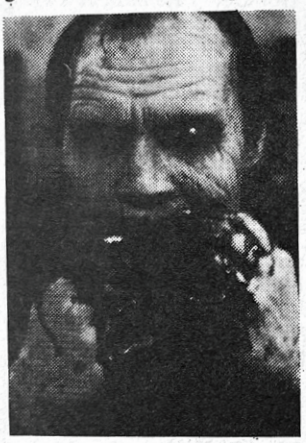

trøje. Postmodernisterne har med skridtet ind i 90'erne fuldbyrdet deres mål, hvad angår viderebringelse af intetsigende overfladeprodukter. Andy Warhol ville klappe i sin grav, havde han oplevet remaken af **Night of the Living Dead**, hvis eneste raison d'etre er at tjene penge til de gridske investorer.

Og en bemærkning, der med lethed kan karakterisere zombiefilmene generelt fra 1986 og frem må være denne, som "Phantom of the Movies" udtalte om **Zombie High** (1987): "**Zombie High** may well be the first movie actually to be made by zombies, for zombies!"

Lad os da alligevel håbe, at zombien atter engang vil opstå gloværdigt fra gravens råddenskab, måske endda igen hjulpet på vej af en vis George fra Pittsburgh?! ●

PLANET PULP

planetpulp.dk

"Before Elvis there was nothing," sagde John Lennon. Eller som de siger i Randers, og i nørdkredse, "Before *Inferno* there was nothing."

Naturligvis er det sandhed med modifikationer. Men tilbage i de gode gamle dage, i Randers, var der en spirende genrescene, både i forhold til kortfilm, men også i forhold til det at skrive om genrefilm, om at formidle film og henlede opmærksomheden på film, som ikke blev fanget af den store mainstream-lygte. Film i mørket, ofte film om mørke, og film, der var med til at forme mig som filmkritiker – blandt andet på grund af *Inferno*. Det er næsten, som om der er en portal i nærheden af Randers, hvor skæve og vilde idéer og personer træder ud af. Blandt andet Peder Pedersen. Peder var idémanden bag *Inferno*, der udkom fra 1989-1994. Men én mand kan ikke noget uden de rigtige legekammerater, og det hold, der samlede sig omkring *Inferno*, var og er, for at bruge et fortærsket udtryk, men som i denne sammenhæng er det eneste rigtige ord at bruge, legendarisk. Her blev leveret filmkritik og filmformidling med både kant og kvalitet, med humor og vildskab. Da vi startede *Planet Pulp* i 2005, var det også på skuldrene af det, *Inferno* havde været med til at skabe.

Jacob Krogsøe
Inferno-fan, forfatter og redaktør på *Planet Pulp*

Himmel og helvede

I år er det 50 år siden, Science Fiction Cirklen (SFC) blev dannet og udgav *Proxima* nr. 1. Dermed startede en tradition for danske fan-udgivelser om sci-fi, horror og fantasy, der kulminerede med *Inferno* (1989-94), *Evil Mail* (1989-90) og *Phenomena* (1989-90). Hvorefter den blivende værdi af skriftlig kommunikation mellem danske fans gik stejlt ned ad bakke med messageboards, sms, blogs, Facebook og TikTok. I dag er filmmediet dominerende i dansk fandom, men SFC hed oprindeligt "SFC - Foreningen af science fiction & fantasy læsere", og i Niels Dalgårds "Fanmarkshistorien" (SFC, 1999) defineres fanzines stadig som en genre "med kommentar og diskussion af sf-litteraturen", jeg selv omtales hævngerrigt som "slangen ved brystet", fordi jeg til et SFC-medlemsmøde i 1980 foreslog, at sf kunne defineres som mere end litteratur, og i bogens liste over danske fanzines udelades både *Two-Zone* og *Inferno*. Den holdning er i dag uigenkendelig. Vor tids danske fandom dyrker sci-fi/horror/fantasy som ét stort slaraffenland spredt over alle tænkelige medier. Selv kom jeg for sent til at være med ved fødslen af Proxima (jeg var kun 11 år) og tilhører i stedet den første generation af danske horrorfans: Jeg læste *Gru*, var medlem af SFC, Dansk Vampyr Selskab og Tartaros, og skrev artikler til alt og alle plus at jeg selv redigerede *Tracking*, det første danske blad om film på video". . I tilbageblik er jeg Peder Pedersen evigt taknemlig for at skabe alle tiders smukkeste danske fanzine og deri trykke en række af mine bedste artikler. *Inferno* hører blandt højdepunkterne i mit liv. Himlen på Jorden.

Forsiden til Barbanos "Tracking" nr. 3, august 1984. Et blad om film på video.

Nicolas Barbano
Genreekspert, filmhistoriker og kulturformidler

GIALLI FILM

Igår, idag, imorgen og på video!

af **Thomas Rostock**

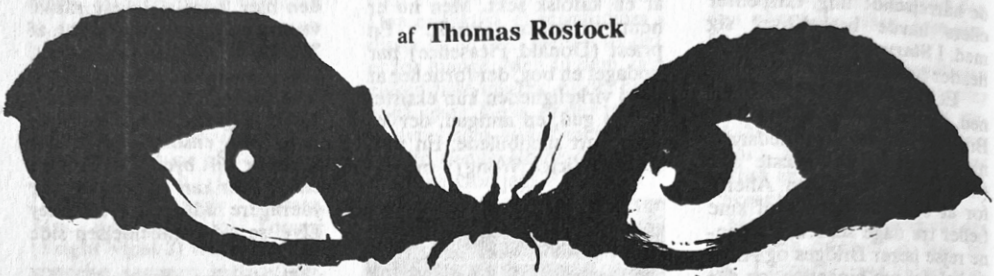

Giallo er italiensk og betyder gul.
Udover den solbeskinnede farve forbindes ordet også med en helt speciel thrillergenre, der har jagten på og afsløringen af maskerede, psykopatiske mordere som et gennemgående fællestræk.

Udtrykket stammer fra tiden omkring anden verdenskrig, hvor manglen på rent, pænt og hvidt kvalitetspapir drev de italienske krimi-udgivere til en billigere og mere økonomisk løsning: den tynde, *gullige* slags. En eskapisthungrende befolkning kunne ikke have været mere ligeglad. Om så teksten var blevet trykt på madpapir, ville den have solgt som varmt brød. Succes behøver ingen indpakning.
Det var en ting, Italiens Hitchcock Dario Argento fandt ud af tredive år senere, da han i de tidlige 70'ere inspireret af spæde filmforsøg som Mario Bavas *The Evil Eye* (*La Regazza Che Sapeva Troppo* - 1962) og *Blood and Black Lace* (*Sei Donne per l'Assassino* - 1964) samt Frederic Browns litterære hovedværk *The Screaming Mimi* genskabte genrekonventionerne på det store lærred, og tilførte sit eget særprægede visuelle touch. Med film som *The Bird With The Crystal Plumage (L'Uccello dalle Piume di Cristallo)* og *Deep Red (Profondo Rosso)* sørgede han for den gule »farves« fortsatte eksistens og medfølgende popularitet. Folk flokkedes simpelthen til biografsæderne (det er ligesom nemmere end at tæske sig gennem en trivialroman), mens filmproducenterne gik i bro. Her anede de muligheden for en rentabel investering i billioner af lire. At tænke sig, et produkt som var hurtigt at lave og let at sælge!

Således blev det og er det den dag idag. Den italienske exploitationsfilmindustri rider stadigvæk på Giallo-bølgen og har ingen intentioner om, at den profitable »surfing« skal holde inde. Alligevel har tendensen de sidste to-tre år været decideret nedafgående. Et forhold pengemændene og forretningsinteressenterne må tage sin del af skylden for, idet de længe har drevet rovdrift på markedets bæreevne uden på nogen måde at kompensere for dette gennem udvikling af nye, kunstneriske talenter indenfor produktionsmiljøet.

En sådan taktik må og skal give bagslag. Man behøver ingen særlig veludviklet fantasi for at forestille sig, at selvsamme investorer en dag vil stå med håret ned af nakken, når den brilliante Argento bestemmer sig for at gå på pension (han kan lige vove!!). For hvem skal så arve hans trone og føre traditionen videre?

Med Argentos afgang vil en væsentlig inspirationskilde falde bort, og uden friskt blod til at opdatere og nyfortolke genrens formsprog, er Giallo'en at betragte som en død sild. Både i kunstnerisk og forretningsmæssig sans.

Argento synes dog selv at være lydhør overfor dette problem. Siden dannelsen af sit eget produktions-

selskab DAC (Dario Argento Company) i 1984 er han nemlig trådt ind i producerkapaciteten er par gange. Som han selv siger: »Jeg ser min rolle i DAC-film som en måde at hjælpe andre på, sådan som jeg blev hjulpet, dengang jeg startede min karriere«.

Hidtil er håndsrækningen gået til projekter af »fantastisk« karakter, såsom veteranen Lamberto Bava *Demons* (*Demoni*) og den unge Michele Soavis *TheChurch* (*La Chiesa*), men selve initiativet fejler ikke noget, og man har vel lov til at håbe på en afsmittende effekt på Giallo-genren i nærmeste fremtid. Specielt Soavi gør indtryk og bør tilskrives de største chancer for at hale industrien op af dødvandet i et kommende post-Argento miljø.

Herhjemme har vi ikke mærket meget til Giallogenrens udvikling eller rettere mangel på samme.

På trods af et stærkt ekspanderende videomarked og en forfærdelig masse videoprogrammer er det stadig småt med udbuddet af Giallifilm. Vejen fra Italien til Danmark er lang og snoet, og de få tilfælde, hvor videoselskaberne vover pelsen ved at sende et italiensk produkt på banen, sørger PR-folkene som oftest for en maksimal tilsløring af oprindelsesstedet og en strømlinet forsidelayout med rod i amerikanske forbilleder.

Michele Soavi i DEMONS

Det ville være overordentlig nemt at fordømme denne lanceringspolitik og råbe op om undertrykkelse af nationale særpræg, hvis ikke lige det var for Giallo-industriens *egen* åbenbare leflen for det internationale marked. Brugen af engelske og amerikanske »stjerner« (John Saxon, John Steiner, Mimsy Farmer etc.) og påklistrede pseudonymer (Humphrey Humbert = Umberto Lenzi, Louis Fuller = Lucio Fulci etc.) understreger med al (u)ønskelig tydelighed, at italienernes tanker er på salg over landegrænserne og endnu mindre på kunstnerisk integritet.

Desto mere ufattelig er det, at en distinkt italiensk sensibilitet på det visuelle område rent faktisk undslipper disse markedsøkonomiske interesser, og giver Giallo'en den identitet, man skulle tro var en umulighed.

Et møjsommelig opbygget referencekatalogindeholdende billeder af ekstrem vold, flashbacks/-drømme, fallocentriske objekter (knive, økser og barberknive), nøgne kvindekroppe, sort-handskede galninge og blodsprøjtende ofre kombineret med art nouveau scenografi, dualistisk lyssætning svævende et sted mellem spinkel og tung atmosfære, og accentueret kameraarbejde skaber en uomtvistelig særegen kvalitet, der i sidste ende *må* aftvinge en form for respekt for Giallo'en som genre med egen værdi og drivkraft.

Man kunne derfor ønske, at videoselskaberne ærligt og redeligt tog fat her. Ved at henlede opmærksomheden på italienernes visuelle begavelse, er jeg sikker på, at et langt større videopublikum kunne komme til tale, og dermed også en hyppigere udlejning. Oplysninger skader i hvert tilfælde ikke, og afføder gerne forståelse med efterfølgende interesse.

Realistisk set er det dog svært at tro på sådan en udvikling. Kortsigtet pengebegærlighed er dertil desværre en sygdom, der forlængst synes at have bidt sig fast i videoudgiverne her til lands, og med en spredningseffekt tangerende den sorte pest er denne højst smitsomme state-of-mind sandsynligvis kommet for at blive (ikke at det ville være for godt for helbredet på anden vis - tænk bare på det chok, man ville få, hvis man en dag løb ind i et selskab skiltende med en filosofi bag sit filmvalg og en kærlig hånd i præsentationen af samme. Lige til en hjerteambulance og intensiv indlæggelse skulle jeg mene!).

Nej, den seriøst interesserede videobruger (ja, dig!) er henvist til *selv* at hive forstørrelsesglasset frem fra skuffen og foretage et mindre detektivarbejde, hvis han/hun skal gøre sig håb om at opdage Giallogenren. En opgave, der godt umiddelbart kan virke uoverskuelig, men som med en smule tålmodighed og lidt bistand fra INFERNO-redaktionen nok skal kunne klares i en snæver vending. I det øjemed er det følgende tip om, hvad der er værd at kaste sig over, og hvad der er værd at undgå som sin kyssesyge moster.

Bedst af alle ikke-Argento Gialli-film er Michele Soavis instruktørdebut *Stagefright - Aquarius (Deliria)* fra 1986, udsendt her-

hjemme på Irish-mærket med den franske distributørs hårdt-pumpede titel *Bloody Bird* intakt.

Omhandlende massemorderen Irwing Wallaces one-man show-down med et lille teaterkompagni, fungerer filmen som perfekt propaganda for Giallo'en. Smukke visuelle passager grænsende til det hallucinatoriske blander sig med en usædvanlig udspekuleret tematik, der jonglerer begreber som Kunsten, Livet og Døden (stort K,L og D) lettere end tyve franske film tilsammen.

God støtte fra Renato Tafuris stemningsfyldte fuji-color fotografi, Simon Boswells velafrettede underlægningsmusik, og en unavngiven scenograf hjælper, men når alt kommer til alt er det i virkeligheden Argentoassistent Soavis gudbenådede billedpoesi, som forvandler *Bloody Bird* fra snusket salgsvare til ægte, uforfalsket kunst.
Et mesterværk og så absolut et *must* næste gang turen går forbi videoforhandleren. Pæn kopi forresten.

Mystere (Nordisk-Film Video har med egen indavlet logik givet den danske titel et ekstra bogstav: *Mysterie*) fra 1983 er Carlo Vanzinas første Giallo-film, og det kan ses. Slap intrige om den iskolde og dødkedelige luksusluder Mysteres»uvildige« intervention i en spion/-mikrofilm affære fører ingen andre vegne end til videomaskinens fast-forward knap. Eks-Bond pige og fotomodel Carole Bouquet overspiller sin hovedrolle, så man krummer tæer, og utroligt nok får hun professionelle folk som Jonh (*Tenebrae*) Steiner og Janet (*City of the Living Dead*) Argen til at følge trop i hysterisktovergearededialog udvekslinger. Hvorfor satte ingen en stopper for dette under optagelserne? Vanzina har vist langt stærkere form med tidligere ungdomsfilm a la *Varme Drenge*, og burde følgelig vide bedre. Undgå venligst!

Nothing Underneath (Sotto il Vestito Niente) fra 1985 med dansk titel *Modelmordene* (ABCollection) er Vanzinas andet forsøg indenfor genren, og langt mere vellykket.

Historien om amerikanske skovrider Bobs (Tom Schanley) telepatintuitive søgen efter forsvundne tvillingesøster og fotomodel Jessica i et moralsk korrupt Milano åbner ganske vist muligheden for instruktørens vanlige fascination/væmmelses-spil overfor pikante emner som lesbisk kærlighed, russisk roulette, stofmisbrug, diamantbedrageri og dyrt lingeri - men istedet for at forfalde til den kliniske distanceringsstrategi, der skænkede den stramtandede *Mystere*, vælger Vanzina denne gang at smide hæmningerne overbord og koncentrerer sig om en hårdere og betydelig aggressivere indfaldsvinkel til stoffet.

Den nyvundne løssluppenhed betyder, at de værste prætentioner til realisme soves over, og at den markante fremgang i Vanzinas evne til at slæbe den ene underholdende tarvelighed efter den anden foran kameraet ikke overraskende får slutresultat: En skamløs opulent og glorificerende karikatur af det italienske jet set og modelverdenens postulerede dekadence.

Læg hertil en saksegladmorders grafiskt udpenslede fremturen, og filmen fastcementerer sin position som kuriøs, topprofessionel voldsmasturbatorisk pubertetsfantaseren af høj håndværksmæssig standard.

Ekstra plus er bestemt danske Renee Toft Simonsen. Hun optræder på slap line med en halvimproviseret monolog om sin opvækst i Jylland (et highlight!) for derefter at smide tøjet sammen med et dusin andre attråværdige skønheder. Donald Pleasence beholder heldigvis sit på, men misser forståeligt med øjnene i sin rolle som italiensk politiinspektør.

Opstyltet fotografi af Beppe Macari, poppet indendørsarkitektur, og en kraftig dosis *Body Double*-»inspireret« musik af Pino Donaggio runder dette sleazy opkog af og sikrer, at produktet vil glide smertefrit ned en dag, hvor du ikke ved, hvad du ellers skal tage dig til.

En personlig favorit, og dermed en advarsel til feminister og anden humørforladt godtfolk: Lej hellere *Kramer mod Kramer* og spar på hadebrevene til INFERNO

De bare bryster dukker op igen i Polygrams *A Taste For Fear* (det er den danske titel - jeg sværger!) fra 1987.

Instruktør Piccio Raffanini lader sin kameralinse registrere bunkevis af nøgne kroppe og indsmurte muskler, uden at det på noget tidspunkt bliver tilnærmelsesvis så »gribende«, som den italienske titel *Pathos* proklamerer.

Det er i bedste fald stillestående, nøjagtig som filmens kredsen om »kunstfotograf« Diane (Virginia

Hey) og hendes daglige »arbejde« (Raffaninis påskud for de uendelige scener med vellystige modeller og poserende bodybuildere). Thrillerelementet er minimalt, og den obligatoriske knivsvingende psykopat figurerer nærmest som en eftertanke. Der opereres en del med et futuristisk overklassemiljø, men det bliver på de få laserskuds niveau.Romano Albani fotograferer naturligvis lige så flot, som han altid har gjort (man husker Argentos *Inferno* og *Phenomena*) og er den eneste, hvis renomme overlever denne sovepille af en Giallo-film.

Kun for »hardcore« genre fans med hang til pæne patter!

Lamberto Bava har solgt sin sjæl til italiensk TV og kabelnetkonglomeraterne. Det er sikkert og vist.

Efter denne lovende debutfilm *Macabro* (der fortsat kan opdrives i nogle steder i Danmark under Filmlabs titel: *Macabre*) er det gået jævnt ned af bakke for Mario Bavas søn. En kort succes med den Argento-producerede *Demons* hjalp ikke på de kunstneriske ambitioner, og den godmodige instruktørtype har nu helt og holdent indrettet sin hverdag på de rutineprægede TV-film.

You'll Die at Midnight (*Morirai a Mezzanotte*) fra 1986 skulle være en af disse flovheder - udsendt af Panorama Video med dansk titel *Kl. 12 Midnat* - og med Bavas skammekrogspseudonym John M. Old jr. (farmand brugte nom de plume John M. Old) samt TV-selskabet Reteitalias bomærke flimrende henover den indledende fortekstmontage fra Roms pittoreske tagtoppe signaleres da også faretruende om flop og fiasko the grand old italian way: Altså forventet kulkældermateriale par excellence i sådan cirka 90 stive minutter, og dermed nok til at give den mest hærdede seer lysten til at kaste håndklædet i ringen, allerede før kampen tager sin begyndelse.

Men som bekendt belønnes udholdenhed ind imellem (okay, det *er* sjældent i videoverdenen), og trodser man sine fordomme i denne ombæring, får man - gisp! chok! - helt overrumplende og meget uventet et hæderligt stykke Giallo-arbejde på hånden indeholdende fin musik af Claudio Simonetti, acceptabelt foto af Gianlorenzo Battaglia, og over-middel skuespilpræstationer af bla. Lara (*Ghosthouse*) Wendel.

Glem det delvis løftede plot fra Argentos *The Bird With The Crystal Plumage* -forvekslet motivation - og pejl radaren ind på de flere spændende enkeltsekvenser, Bava disker op med.

Her demonstrerer han på diverterende vis, at han stadig har potentialet til noget større og bedre, men indlysende mangler skubbet i den rigtige retning (senere TV-film som *Dentro Il Cimitero* (1987) og *La Casa Dell'Orca* (1987) understreger den bidende nødvendighed af dette super-los i røven fra enten en stærk producer eller en nær ven - helst på 24 timers basis).

Som det står nu, er pågældende film hverken top eller bund for genren. Den tåler gennemsyn, så længe man er indstillet på at overse store huller i helhedskonstruktionen og forstår, at TV-mediet ikke tillader alt for mange overtræk på et i forvejen indskrænket blodbudget. Splatterfans kan tage det som et »no go« tegn.

Og fremtiden for Lamberto? Tja...

The New York Ripper (Lo Squartatore di New York) fra 1982 er zombie-indvoldsmester Lucio Fulcis

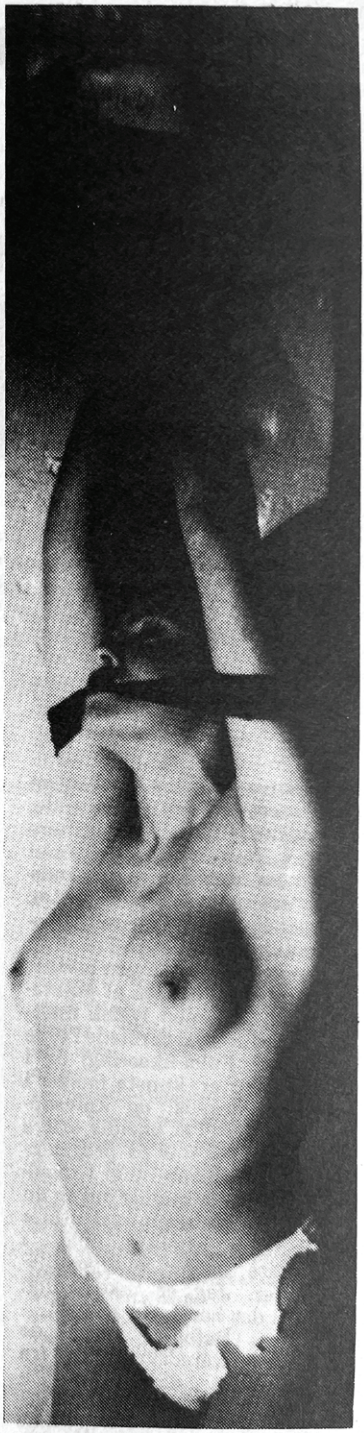

bidrag til Giallo'en, og en af de mange film han trykkede af, inden han i 1986 styrtede om med hjertestop midt under optagelserne til det erotiske drama *The Devil's Honey (De Lange Negles Nat* - netop kastet på markedet af ABCollection).

Den »gode« nyhed er, at han skulle være på benene igen efter et kirurgisk indgreb og et længere hospitalsophold, mens den dårlige relaterer til den kvalmende, ondskabsfulde atmosfære *The Ripper* udgyder. Fulci synes i denne lowbudget ånds-indsats at gå på korstog mod hele den kvindelige befolkning bosat i The Big Apple og skyer ingen midler, når det gælder om at pointere sit had med fysisk maltraktering: Barberblade i øjne (typisk Fulci-fiksering) og i brystvorter, knuste flasker i solar pleksus, og knivsopsprætning i et uheldig offers »joy trail« står på programmet, alt imens Luigi Kuveillers kamera zoomer ind og ud på de eklatant talentløse make-up effekter holdt i ulækre brune leverpostejsfarver. Jeg er ikke hellig, men det her er for meget!

Befolket med de værste stereotyper, lige fra den trætte, nedslidte politiinspektør (Jack Hedley) til den pæne, uskyldige heltinde (Almanta Keller), halter filmen afsted, udfyldende hver eneste lille bitte pause - og dem er der mange af - med peepshow sex og andre lignende lærerige oplevelser fra Times Square/42nd Street-området.

Oplagt er det, at Fulci føler sig som »a duck out of water« i en handling, der ikke inkluderer zombier og gotiske elementer eń masse, og ligeså oplagt er det, at denne bundskraber af en sadistisk genrefilm kun fortjener at blive set af de mest uhelbredelige Fulcifans. Mindre entusiastiske seere henvises til tidligere værker som *House By The Cemetery (Quella Villa Accanto al Cimitero* - 1982) og *The Beyond (...E Tu Vivrai nel Terrore! L'Aldila* - 1981). De viser i det mindste den vrede gamle mand med det svage hjerte fra en mere »human« side.

Tilbage er blot at komplimentere Irish for en udgivelse i letterbox formatet, og samtidig håne dem for den forrykte danske titel: *Blodig Voldtægt*. Udover at være total misvisende, havde jeg det også mindre godt, da en temmelig ufølsom videoekspedient gjaldede selvsamme gloser ud over den lokale audio-visuelle biks til stor forargelse for de tilstedeværende kunder. What a moment! I gør klogt i at undgå *det* optrin. ●

FULCI

Fortsat fra s. 9

triona MacColl) finder sig pludselig fanget i et maleri, påbegyndt af den kæteriske maler, der dræbes i filmens serpia-tintede prolog. Om det kan eller skal fortolkes er bedøvende ligemeget; Vi taler her om Fulcisme ikke symbolisme!

Næste film på skærebrædtet var **Quella Villa Accanto al Cimitero** (aka **House by the Cemetary**) (1981). Denne gang køber en familie et hus i New England, hvor deres søn finder en legekammerat, som har forbindelser til en vis Dr. Freudstein. Han har levet i over 150 år ved at transplantere sine ofres kropsdele på sig selv. Plottet er ikke-eksisterende (uanset hvad psykologer prøver på at bilde jer ind!), og filmen hører til den af slagsen, hvor gyserfans har stærkt brug for dårlige undskyldninger. Det er ikke alene en tynd kop te, men den snegler sig afsted i en time, før en kæmpe splatter-sekvens sætter en stopper for det pinlige makværk.

Desværre (eller heldigvis - det kommer an på, hvordan man ser på det!) udebbede "the golden age of gore" og med den Lucio Fulci. Han prøvede desperat at holde den (og sig selv) i live med bl.a. **Lo Squartatore di New York** (aka **The New York Ripper**) (1982) og **L'Occhio del Male/Manhattan Baby** (aka **The Eye of the Evil Dead/Manhattan Baby/Possessed**) (1982). Plaget af alderdom, begyndte han at lave sword'n'sandal-epics (de såkaldte "peplum" film -red.) og soft-core slamsugere, men måtte opgive filmbranchen i længere tid, grundet et hjerteslag, der bl.a. så til at **Zombi 3** blev færdiggjort af Bruno Mattei (hvis instruktør-evner iøvrigt er endnu ringere end Fulcis). Fulci har imidlertid lovet at vende tilbage - stærkere end nogensinde - med **L'Aldila 2 (The Beyond 2)**. Og indtil da: "Dead Hamsters don't take supercrack"!!! ●

HAMMERS DRACULA
Dracula genopstod fra graven i Technicolor og med en ny dyrisk personlighed, da det engelske filmselskab Hammer sidst i 50'erne gave tøjlerne til Terence Fisher!
Af Nicolas Barbano
I DINOSAURERNES FODSPOR
BODY MELT
Torben Simonsen
Dansk Film + Den Fantastiske Genre
"Angels and Ministers of Grace - defend us!!"
Af Nicolas Barbano
THE SPECIAL-EDITION
ALIENS
James Camerons klassiske monster-epic udsendt på laserdisk hele 17 minutter længere og så i letterbox!
Henrik Rytter
ABSOLUTION
Peder Pedersen

En rejse ned i Monggaards Inferno …

Alene navnet, *Inferno*, var inciterende og tillokkende, da jeg første gang stødte på bladet i tegneseriebutikken Fantask i det indre København.

Jeg begyndte at komme i Fantask i midten af 1980'erne, men var – da jeg opdagede *Inferno* i slutningen af årtiet – flyttet tilbage til min fødeby, Silkeborg, hvor jeg gik i gymnasiet. Min klasse var på såkaldt studietur til hovedstaden, og den smule fritid/-hed, vi fik, blev for mit vedkommende brugt i Fantask. Oppe ved disken faldt jeg over to ting, som kom med mig hjem, og som har haft stor betydning for mig som filmkritiker og, vil jeg mene, menneske: Chas Baluns *The Deep Red Horror Handbook* og det seneste nummer af *Inferno*.

Jeg var i dén grad horror- og splatterfan på det tidspunkt, og jeg læste og genlæste begge publikationer, indtil de var ved at falde fra hinanden. Jeg fandt ud af, at der var udkommet tidligere numre af *Inferno*, og dem anskaffede jeg mig, og jeg købte også de numre, der kom efterfølgende. Til at begynde med havde det et beskedent format, men snart voksede både det og ambitionerne, og det blev meget større og fik glittet farveforside. Jeg var imponeret af, at en flok begejstrede unge randrusianere – og genrefans fra andre steder i landet – på alder med mig kunne lave noget så professionelt og fedt. Det var meget inspirerende.

Jeg elskede at læse i *Inferno* – det gør jeg sådan set stadigvæk, har alle numrene – og på den måde opdage en masse film og instruktører, jeg ikke kendte i forvejen. Takket være *Inferno* blev jeg gjort opmærksom på musikbutikken Rockuglen i København, som via postordre forhandlede uklippede tyske og hollandske versioner af de store splatterfilm. Jeg købte for eksempel Lucio Fulcis skramlede, gotiske zombiefilm **The Beyond**, som satte

sig dybe spor hos unge, påvirkelige mig. Og så fik jeg øje på *Infernos* amerikanske søstermagasin og, tror jeg, store forbillede: *Video Watchdog*. Det begyndte jeg også begyndte at købe fast og abonnerede siden på, indtil det stoppede.

Så ja, *Inferno* var en stor del af min filmiske opdragelse – og tak for den. Jeg elskede – og elsker – de samme film i de fantastiske genrer som folkene bag, og flere af dem har jeg siden lært at kende. Det bliver ikke meget bedre.

Christian Monggaard
Film- og tv-redaktør, Dagbladet *Information*
[og forfatter. Han arbejder pt. på en bog om Terry Gilliam. - red.]

Mondo eller Monte?

Siden sidst i 70'erne har jeg set mange film – en glødende interesse allerede dengang. I 80'erne blev filmvalget/kiggeriet mere bevidst – mod den "fantastiske genre". I 90'erne fik jeg et *Inferno*-blad i hånden! Det var mere en "home-coming feeling" end et blad. Endelig var der nogen der forstod mig og min interesse. *Inferno* er/var et klogt blad, godt skrevet, flotte stils og lækkert at bare sidde og læse – og det er det stadig – *Inferno* holder – det gør *Bloody Darlings* også – et andet zine, som viste vejen, fra den tid.

Inferno var og er "moderskibet" det første rigtige blad – og selv om man stadig er ivrig filmkigger nu med høje tindinger og lidt topmave – og alt kan læses og ses online, vil min dybe glæde stadig være at sidde i min lænestol, og hygge-læse *Inferno*. Bare tak.

En sidste kommentar herfra skulle da lige være, at Peder og hele teamet bagved, godt lige måtte lave et blad mere – bare en gang til …

Frank Brahe
Redaktør

Franks egne udgivelser fra området, hvor man ved, at Monte Frank er det ægte, jyske navn for en Hapsdog a.k.a. Fransk hotdog.

Måske skulle det bare ske…

For lang tid siden, før internettets overflod af information, havde min far taget mig med i den legendariske tegneseriebutik Fantask. Det blev et besøg der på mange måder ændrede min idé om retningen i mit liv. Jeg var for ung til helt at forstå hvorfor, men - udover brugte *Lucky Luke* albums - var der bare noget, der talte til mig; først sagte, dernæst højt, utrolig højt.

Ikke lang tid efter havde en stigende interesse for film, og den dertil hørende magi, indfundet sig hos mig. Hvordan det skete, husker jeg ikke, men pludselig stod jeg i butikken igen. Måske det bare skulle ske.. Der var magasiner som *Fangoria* og *Gorezone*, men en særlig forside fangede min interesse. Måske fordi den var på dansk, måske fordi den var prydet af et foto fra filmen **An American Werewolf in London**.

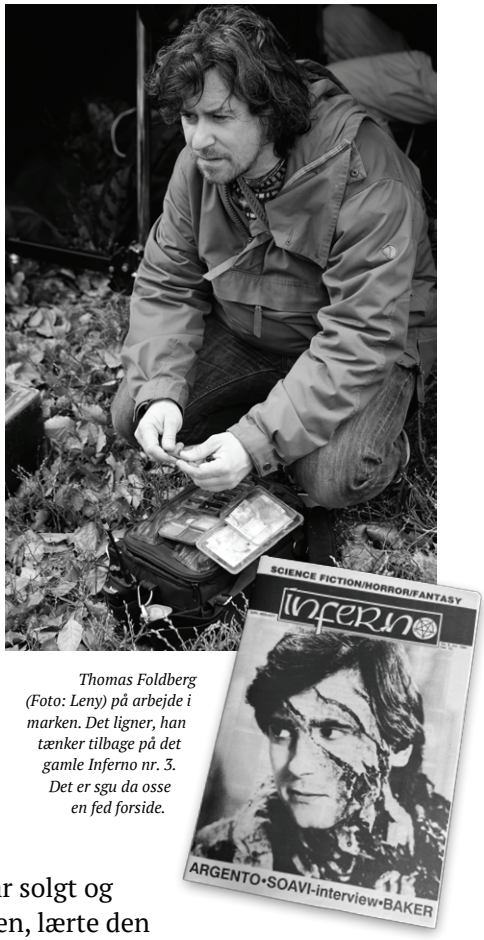

Thomas Foldberg (Foto: Leny) på arbejde i marken. Det ligner, han tænker tilbage på det gamle Inferno nr. 3. Det er sgu da osse en fed forside.

Bladet indeholdt en artikel om makeup-magikeren Rick Baker - jeg var solgt og jeg var besat. Jeg læste artiklen igen og igen, lærte den udenad, mens jeg studerede de små rasteriserede billeder indgående. Hurtigt blev jeg ført ved øjnene ind i makeupeffekternes fantastiske univers.

Nu, mange mange år senere. Efter utallige film og TV jobs. Priser; nomineringer og vundne. Nationale og internationale jobs og som nyligt medlem af Oscar Akademiet kan jeg sige, at det ikke var Rick Baker fra Californien, USA, der var starten på min karriere, men et fanzine fra Randers, Danmark med navnet *Inferno*!
Tak Peder & Co, for at åbne døren til en verden jeg ikke helt vidste fandtes.

Thomas Foldberg
Professionel Make-up artist

Rick Baker

INFERNO tager et kik på alletiders abemager!!!

af **Peder Pedersen**

Gennem de seneste år har makeup- og special effects-folkene markeret sig som filmenes nye superstars. Mange går simpelthen kun i biografen for at se de seneste kreationer.

I denne serie om makeup FX-folk er det passende at starte med Rick Baker, dels pga. at han var den første som officielt vandt en Academy Award i kategorien "Best Make-up"; og dels fordi han ikke kendes af det gængse biograf- og videopublikum, idet hans makeup-effekter for det meste er så utroligt nøjagtige og naturtro, at de derfor slet ikke bemærkes.

Rick Baker blev født i 1950. Han voksede op i Covina, California, i et kvarter, om hvilket han har udtalt: "I was probably the only the kid in the neighborhood who didn't end up in jail!" Rick Baker var en generet dreng. Han brugte det meste af sin tid på sit værelse, hvor han lavede alverdens underlige ting.

Allerede som 10-årig begyndte Baker at interessere sig for makeup. Faderen Ralph, der var en velkendt kunstner, lærte sønnen "lys- og skygge-makeup", dvs. at man udelukkende sminker med farver. Der gik dog ikke lang tid, førend Baker gik videre til den lidt mere avancerede sminke: "3-dimensionel-makeup" - lavet af alt fra modellervoks, vat og tyggegummi - udfra det lokale biblioteks få bøger om emnet samt "famous monsters"-magasinerne. På det tidspunkt var målet blot af holde makeup'en intakt i den tid, det tager at snuppe et billede. Som 13-årig lavede han sin første "slip-rubber-mask" (tag af- og på-gummimaske), og snart havde han fået samlet et flot lille portfolio. Det var med dette i den ene hånd og sin fader i den anden, at Baker opsøgte makeupmageren Bob Burns i de nærliggende Don Post Studios.

Øverst: Rick Baker og en abe
Nederst: Freak'en fra FUNHOUSE; designet af Baker.

Burns var imponeret, og Baker fik lov til at tilbringe sin fritid side om side med Burns, som også lærte Baker elementærmakeup såsom ar, sår m.v.

I 1965 udkom så Dick Smiths "Do-it-yourself Monster Makeup Handbook", der var revolutionerende indenfor emnet. Nu kunne Baker omsider følge processen - skridt for skridt - fra design og modellering til støbeteknik og selve påførelsen af sminken. Baker fortsatte med at eksperimentere og dygtiggøre sig. Han fik deltidsarbejde hos Clokey Productions, hvor animatorer som Jim Danforth og Dave Allen har arbejdet. Her lavede Baker småjobs på tv-serierne **Gumby** og **Davie and Goliath**.

Endelig fik Baker mod på at kontakte sit idol, makeup-maestro'en og legenden Dick Smith, og til sin store overraskelse blev Baker inviteret til at besøge Smith, hvis han engang skulle østpå. Tilfældigvis modtog Baker en rejse til New York i studentergave. Mod al forventning viste Smith sig at være rar og utroligt åben. Han besvarede samtlige af Bakers spørgsmål og lærte ham diverse formler og teknikker, deriblandt mange af sine egne. Da Smith senere skulle sminke Dustin Hoffmann på **Little Big Man**, der skulle optages i California, tog han Baker med som observatør. Siden da har Smith stået som Bakers læremester og inspirationskilde. Baker har senere arbejdet adskillige gange med Smith.

I 1971 fik Baker så sin første rigtige opgave, **Octoman**. Sammen med vennen Doug Beswick, som han mødte hos Clokey, skabte han filmens mon-

Fra venstre: En amerikansk varulv; klimakset i VIDEODROME; baby-Tarzan og et par chimpanser: GREYSTOKE.

ster; en gående blæksprutte - baseret på et forfærdeligt design, og lavet for kun $ 500.

Samme år blev han kontaktet af John Landis, der med sin instruktørdebut ville lave en monsterparodi. Baker skulle lave monstret, Schlockthropus - en abe. Eftersom aber altid har fascineret Baker, var dette et drømmejob, hvis man da ser bort fra filmens totale budget: $ 60.000. **Schlock** hed filmen; Landis spillede selv monstret, og man bør lægge mærke til Baker i en cameo-rolle som en langhåret hippie på krykker, som slåes ned af bæstet.

Schock var samtidig starten på et livslangt venskab mellem Landis og Baker. Deres karrierer er nærmest parallelle; Bakers effekter er blevet en obligatorisk ingrediens i Landis' film, og Baker foretrækker da også at arbejde med Landis, idet Baker her næsten har helt frie hænder - og dermed får afløb for sine vilde fantasier.

Men der skulle gå lang tid, før Baker fik slået sit navn fast, og før dette skete måtte han tage, hvad han kunne få; vejen til anderkendelse var lang og snoet.

Bone og **Caribe** (1972) bragte Baker til Sydamerikas jungler, hvor han skulle lave "blood'n'gutsFX". Makeup'en smeltede i varmen, og alle effekterne blev alligevel klippet bort, da filmene skulle vises i tv. Da Baker skulle lave effekter forud for Larry Cohens **Black Caesar**, glemte man at oplyse ham om, at filmens skuespillere var negere, så Baker dukkede op til optagelserne med skudsår beregnet til hvide.

De tidligere år i Bakers karriere har været fyldt med urimelige deadlines og lave budgetter. Endvidere syntes uheldende at have forfulgt den talentfulde makeupmager. Baker har til trods for dette skabt nogle uforglemmelige kreationer, der ofte har vist sig at være filmenes egentlige seværdigheder. Larry Cohen omskrev således manuskriptet til **It's Alive**, fordi han syntes, at der skulle vises mere af Bakers monsterbaby.

Sammen med Stan (**Aliens**, **Pumpkinhead**) Winston vandt Baker en Emmy for at sminke Cathy Tyson ældre til tv-filmen **The Autobiography of Miss Jane Pittman.**, men heller ikke det gjorde Baker mere eftertragtet.

Et helt år uden arbejde og senere kun småjobs på film som **Squirm** - indtil Dino DeLaurentiis og John Guillerman skulle genfilmatisrere **King Kong**. Folkene fra Clokey var nedtrykte: øglerne var droppet og der ville ikke blive brugt animationsFX. En anbefaling skaffede Baker jobbet - sammen med den italienske Carlo Rambaldi. Det lød til at være et fabelagtigt makkerpar, men Rambaldi insisterede på at lave en 40 fod høj robot, mens Baker desperat søgte at overbevise instruktøren om, at filmen ville blive bedst med "man-in-suit" og miniaturemodeller. Guillerman gav de to makeupfolk 6 måneder til at lave hver deres abe, hvorefter den bedste skulle udvælges.

Rambaldis kæmpeabe var en fiasko: lynlåsene stak udenfor og syningerne var synlige, så man valgte at bruge Bakers abekostume. Det var også Baker selv, der løb rundt som Kong filmen igennem. Rambaldis kæmpeabe blev kun brugt i ganske få klip, men alligevel fik han hele æren, og han modtog endda en speciel Academy Award for sine(?) kreationer.

Baker mistede ikke modet; en in-joke-cameo som Kong i Landis' **Kentucky Fried Movie** og slimede splattereffekter til **The Incredible Melting Man**, gjorde humøret højt.

Samme år lavede han rumvæsenerne til **Star Wars**' kantinesekvens, der blev en af filmens mest mindeværdige scener. **The Incredible Melting Man** var desuden første opgave for Bakers dengang kun 16-årige assistent, Rob Bottin - en af de personer, Baker har oplært i samme ånd, som Smith oplærte ham selv. Af andre kan nævnes bl.a. Greg (**Cocoon**, **The Lost Boys**) Cannom og Steve (**Ghostbusters**, **Dead Heat**) Johnson.

Baker gav filmen **Tanya's Island** til Bottin, da han selv skulle lave en gorilla til en remake af Jack Arnold og Richard Mathesons **Incredible Shrinking Man**, her dog med Lily Tomlin, og titlen **Incredi-**

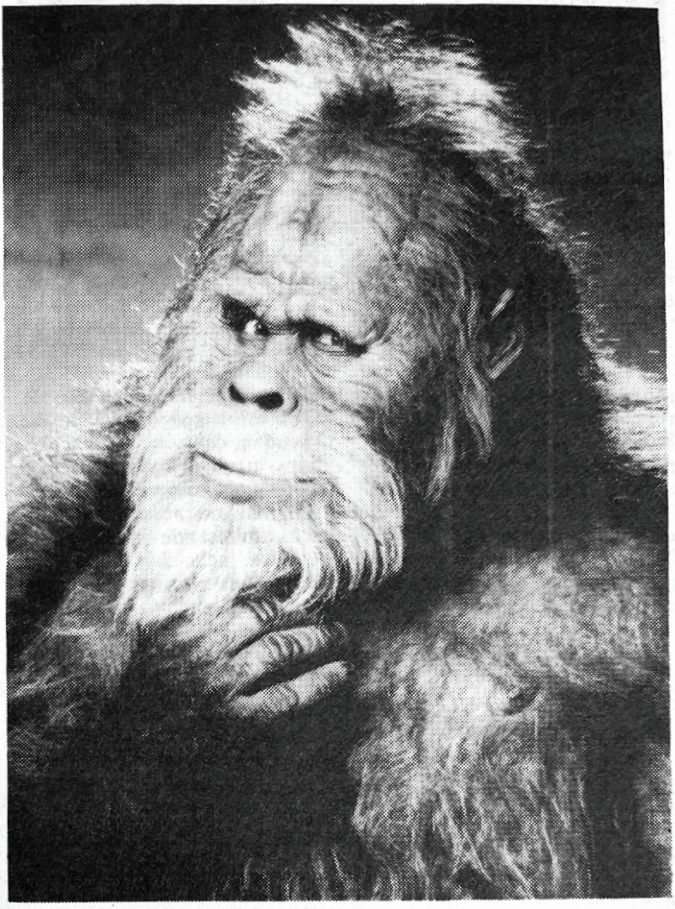

Øverst: Bakers makeup til RATBOY. Herover: Kevin Peter Hall i Bakers "Sasquatch/Bigfoot"-kostume til filmen HARRY AND THE HENDERSONS.

ble-Woman. Det var oprindeplanen, at lade John Landis instruere, og det første manuskript havde desuden gorillaen i en større rolle end under Joel Schumachers instruktion. Sidney (som gorillaen hedder - og som Baker spillede) blev dog alligevel filmens højdepunkt. Landis brugte endvidere Sidney i sin komedie **Trading Places** (1983).

Venskabet med Landis fik Baker til at overlade **Howling**-opgaven til Bottin, for selv at lave varulve-effekterne til Landis' 11 år-gamle manuskript **An American Werewolf in London**. Begge film brød grænser indenfor makeup'en, men hvor varulvene i **The Howling** var oprejste, gik Baker videre med **American Werewolf**; han lod hele kropsstrukturen forvandle til en ulv på alle fire - med det resultat, at han blev den første som vandt en Academy Award i kategorien "Best Make-up". **American Werewolf** mærkede desuden debuten for Bakers eget firma EFX Inc., og opgaverne begyndte snart at strømme ind.

Spielberg ønskede farlige trolde-agtige rumuhyrer til **Night Skies** (1981), og Baker trådte til. Han lavede en prototype, som eftersigende skulle overgå alt, hvad der tidligere er set. Spielberg var også tilfreds, men i mellemtiden havde han droppet de fjendtlige rumvæsner til fordel for venlige. Baker sukkede dybt, og Spielberg lod istedet Carlo Rambaldi lave væsnet, som idag kendes som **E.T.**

David Cronenberg var den næste til at kontakte Baker. Cronenberg skulle bruge surrealistiske splattereffekter til sit seneste epos Videodrome, der nok er den underligste splatterfilm til dato - også takket være Baker, der overførte Cronenbergs krop/sjæl- og mutationstanker til filmen: videobånd, der ånder, vaginale åbninger i maven på James Woods, opsprættede folk osv.

På musikvideoen **Thriller** sminkede Baker popidolet Michael Jackson til både frådende panter og dansende zombie. En makeup, der senere inspirerede Tom Savini til at lave mere komplicerede zombies til **Day of the Dead** (1985).

På Tarzan-filmen **Greystoke** fik Baker omsider muligheden for at lave sine ultimative aber; endda for næsen af Rambaldi, hvis test-abe-kostume nær havde kostet en skuespiller livet, da han blev puttet ned blandt en flok levende chimpanser i en zoologisk have. Bakers "kunstige" aber narrede publikum til at tro, at man havde brugt rigtige, men trænede aber.

En Academy Award-nomination blev det til, og Bakers navn var for alvor slået fast. Men glamourlivet var ikke lutter lagka-

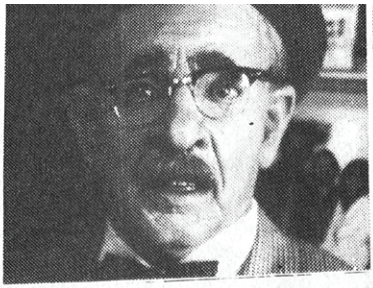

Fra venstre: Komikeren Eddie Murphy som ældre jøde (sminket af Rick Baker); komikeren Eddie Murphy (COMING TO AMERICA). Nederst: Bakers løve-inspirerede-makeup til tv-serien BEAUTY AND THE BEAST.

ge. Baker led af stress, og skilsmissen fra hustruen Elaine, fik ham til at holde sig væk fra branchen som aktiv de efterfølgende år.

I 1987 vendte Baker så tilbage med en sød og bavianinspireret Bigfoot til **Harry and the Hendersons**, fantastiske maskeringer af Eddie Murphy og Arsenio Hall til Landis' **Coming to America**, og ikke mindst abeeffekterne til **Gorillas in the Mist**, hvortil ingen rigtig er klar over, hvad han har lavet. Baker er iøvrigt filmens "associate producer", men han har ingen videre intentioner om at udvide sin karriere ved at instruere, sådan som andre makeup-folk gør for tiden.

Hvad angår fremtiden kan det kun blive spændende at se, hvordan det vil gå Baker og hans utrolige makeup-effekter. Fortsætter han med at "snyde" filmpublikummet og bane vej for aspirerende makeup-folk, må han helt klart være Dick Smiths retsmæssige efterfølger som "the Dean of Make-up!!!"

RICK BAKER-FIL

●Academy Award ○Academy Award Nomination ■Emmy

1971:
OCTOMAN (-)
SCHLOCK (-); + cameo
1972:
BONE
CARIBE
FLESH GORDON
THE THING WITH TWO HEADS
BLACK CAESAR
1973:
TO LIVE AND LET DIE (Lev og lad dø)
THE EXORCIST (Eksorcisten)
1975:
IT'S ALIVE (Baby Killer)
DEATHRACE 2000 (Dødsrace 2000)
MISSION IMPOSSIBLE
1976:
SQUIRM (Ormenes nat)
KING KONG (-); + aktør
KENTUCKY FRIED MOVIE (Kentucky kliken); + aktør
THE INCREDIBLE MELTING MAN (Manden der smeltede)
1977:
STAR WARS (Stjernekrigen)
1978:
THE FURY (Den hemmelige kraft)
IT LIVES AGAIN (Baby Killer på spil igen)
1979:
INCREDIBLE SHRINKING WOMAN (Hjælp jeg skrumper)
1980:
UP THE ACADEMY (Militærskolen)
ALTERED STATES (Eksperimentet)
THE FUNHOUSE (Rædselshuset); design
THE HOWLING (Varulve); konsulent
1981:
AN AMERICAN WEREWOLF IN LONDON (En amerikansk varulv i London)●
NIGHT SKIES; aldrig færdiggjort
1982:
VIDEODROME (-)
1983:
TRADING PLACES (Bossen og bumsen)
GREYSTOKE (-)○
1984:
STARMAN (-)
1985:
INTO THE NIGHT (Ud i natten); cameo
COCOON (-)•
MY SCIENCE PROJECT (Timebusters); konsulent
1986:
RATBOY (-); design
1987:
MAX MY LOVE; konsulent
HARRY AND THE HENDERSONS (Bigfoot og familien Henderson)●
1988:
MISSING LINK (-)•
SUMMER SCHOOL (Op og bestå, drenge); konsulent
COMING TO AMERICA (-)○
GORILLAS IN THE MIST (Gorillaer i disen; + associate producer
1990:
GREMLINS 2

GUMBY. DAVIE AND GOLIATH. THE AUTOBIOGRAPHY OF MISS JANE PITTMAN■NOVA. WEREWOLF (Fuldmånens forbandelse); design og konsulent. BEAUTY AND THE BEAST; design og konsulent

THRILLER; + cameo. CAPTAIN EO

LITTERATUR:

læs mere om Rick Baker...

Al Taylor & Sue Ray: **Making a Monster** (1980).
Cinefex nr. 16
Cinefantastique: vol. 10 nr. 3; vol. 11 nr. 3; vol. 13 nr. 4; vol. 14 nr. 2.
Fangoria: 11, 14, 16, 34, 35, 36, 37, 68.
Starburst: 40, 50.
Starlog: 11, 100, 113.
Mad Movies: 38, 39

Makeup-litteratur:

Richard Corson: **Stage Make-up, 6. edition** (1981).
Lee Baygan: **Techniques of Three-dimensional Make-up** (1982).
Bert Broe: **Theatrical Make-up** (1984).
Hermann Buchmann: **Film and Television Make-up** (1973).
Tom Savini: **Grande Illusions a.k.a. Bizarro** (1983).
Nicolas Barbano: "Makeup'ens mange ansigter", **Kosmorama** 190.
Cinefex (spfx- og makeup-tidsskrift). ●

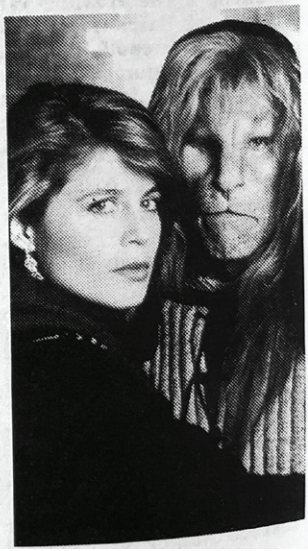

90'er minder!

Inferno var et godt magasin, men det har aldrig kunnet måle sig med "En skør skør verden".

Som teenager af 90'erne var *Inferno* mit Go To-blad (udover *En Skør Skør Verden*). Det var et blad, der i mine tidlige teenage-år var genre-definerende i en tid uden internet og som åbnede mine øjne for, at der fandtes andre film end de mainstreamfilm, man kunne se i biografen.

Der var altid en småpervers glæde ved at åbne nyeste nummer af *Inferno* og få et indblik i en ellers forbudt og hemmelig filmverden. Verden blev sjovere med i kraft af bladet, og det var tydeligt at mærke passionen fra de mange forskellige skribenter, der nummer fra nummer beskrev filmhistoriens outsidere med stor entusiasme. Jeg følte mig som medlem i en lukket klub af supernørder, når jeg fik et indblik i video-weirdness fra de allerbagerste baglokaler nede hos den lokale filmpusher. Steder, som 100% var forbudt for børn og derfor var endnu mere attraktive for min præ-pubertære teenage-hjerne.

Efter bladet lukkede og slukkede kom Cinematekets boghandler i København, Laserdisken, Playtime Video mm og i kraft af, jeg blev ældre, havde jeg nu mulighed for at opsøge og købe disse obskure titler. Titler, hvis voldsomme beskrivelser i bladet havde brændemærket sig ind i min hukommelse. Jeg vil altid huske *Inferno* som et skønt punket afbræk i et ellers konservativ filmland som Danmark, hvor de fleste filmanmeldere havde travlt med at skrive om den korrekte smag.

Tak til redaktionen for at åbne verden for en 14-årig Ask, der ledte efter alt, der ikke havde med realisme og hverdag at gøre. Længe leve genrefilm, eventyr, men først og fremmest længe leve den dårlige ukorrekte filmsmag.

Ask Hasselbalch
(Genre-) Filminstruktør & co-vært på podcasten *Moviebox - VHS-podcast*.

Ingen fremtid

Set med *Bloody Darlings*' ufarvede zine-briller her fra Cementens BY, Aalborg, ja så må jeg ærligt proklamere, at der aldrig kom noget godt ud af hele *Inferno*-projektet.

Som professionel pædagog rådede jeg de unge Randers-drenge til at gå i kommunal ungdomsklub og der lære om livet. Men det gad de fandme ik. Neej, de ville kun drysse lemmedaskende rundt og lave dillardaller såsom, samfundsomstyrtende fanzines & mærkværdigheds-film, læse unyttige tegeserier og se hyper-voldelige "splat er plat" VHSzzzzz.....Schræklich.

De legede mini-Tarantino'er i den lokale videobiks, skole-uddroppede, og generede generelt set de gode randrusianere med en masse anti lokalt medie-pladder, som de selvudnævnte splatter xperter selv var voldsomt stolte over at producere. Nonsensfake om Varulve og Zombier var det vist nok.

Der blev sendt arbejdssky ung-reportere til Roma, hvor en Profondo Rostock førte en skrattende tlf-snak med en suspekt italiensk filmmand. Og en myyysstisk Barbano-persona rejste til London på socialforvaltningens regning, for at se Mario Bava film og hænge ud i en druk-bar med Alan Jones og Co.....uhyggelig læsning.

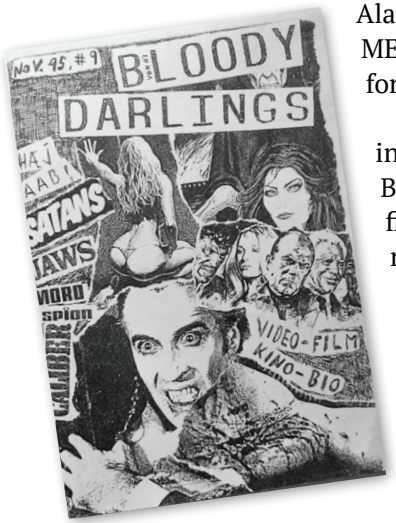

MEN....hvem hev Profondo Rostock med til London for at møde Il Maestro i levende live? BD sæfølli.

Indrømmet... *Inferno*-folket fik lavet et dygtigt interview med Berlins egen nekrofilms-darling, J Buttgereit. MEN...hvem fik Buttgereits ophøjede filmkunst på DR i bedste sendetid? BD natyrælmånt.

Og så.....a haah haaahhhh....var der de famøse mugshots af skribenterne i SplatOMeteret...hoooold nu kæææft for en flok dødbidere at se på. den ene mere goofy og monstrøs end den næste sølle stakkel. Pånær

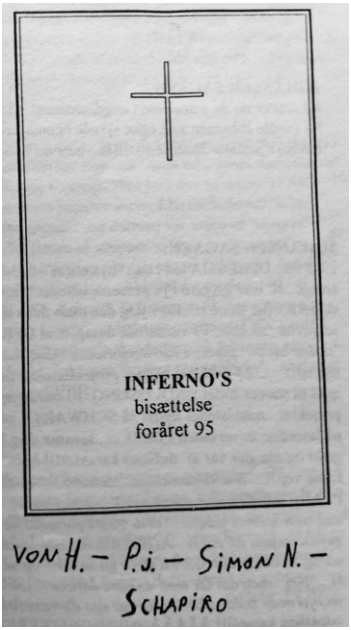

le redacteur, som evig og altid havde det der kvikke TinTin look.

Og minsandten om ikke en af nolleranmelderne formåede at havne på *Ekstra Bladet*s forside. Han havde set en såkaldt snuff film. BD måtte ringe til "Pedro" og på fanzine-ologiens vejne, be ham tage affære…beskæmmende var det. Og så nævner jeg intet om 1: en anmelder, der var vært på en Tjøwenhavner TV station, hvor de mere kødelige blue movies fik total gejler-talk…..2: en uhyyyyre langhåret filmtozze fra Opkastområdet…3: en akademiker-agtig Karate/kungFu type besat af asiatiske onde ånder….4: skidtvigtige egospressionister der stolt brillierede med viden om den islandske Jodorowsky/Zulawski saga…øøøhh.

Jeg må slutte her, før en formummet pæd.vrag.polit knækker fuldstændig sammen over de unge menneskers dengang sælsomt spildte livsmuligheder. Og hvad der skete senere bli'r der vistnok snakket alvorligt og seriøs voxensnak om på SCI-FI konventet….håber jeg. De bedste hilsner…..

Lars von H.….
Bloody Darlings og FilmTozzen

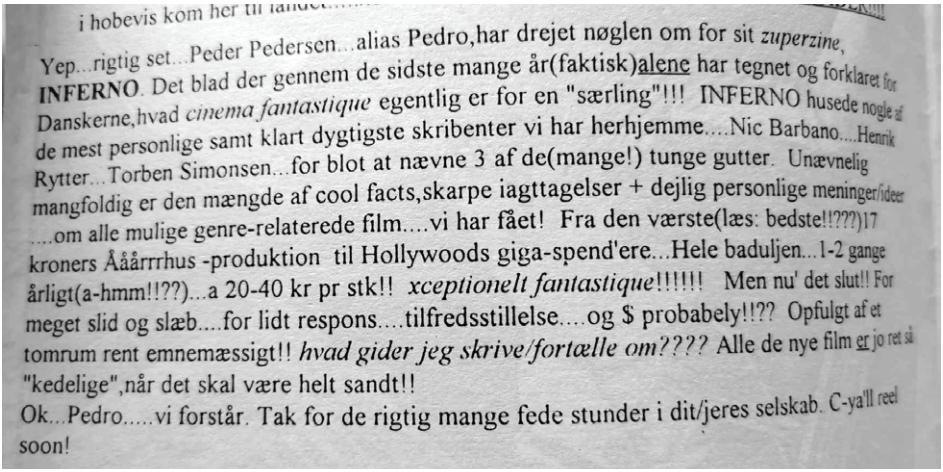

i hobevis kom her til

Yep...rigtig set...Peder Pedersen...alias Pedro,har drejet nøglen om for sit *zuperzine*, **INFERNO**. Det blad der gennem de sidste mange år(faktisk)alene har tegnet og forklaret for Danskerne,hvad *cinema fantastique* egentlig er for en "særling"!!! INFERNO husede nogle af de mest personlige samt klart dygtigste skribenter vi har herhjemme....Nic Barbano....Henrik Rytter...Torben Simonsen...for blot at nævne 3 af de(mange!) tunge gutter. Unævnelig mangfoldig er den mængde af cool facts,skarpe iagttagelser + dejlig personlige meninger/ideer ....om alle mulige genre-relaterede film....vi har fået! Fra den værste(læs: bedste!!???)17 kroners Åååårrrhus -produktion til Hollywoods giga-spend'ere...Hele baduljen...1-2 gange årligt(a-hmm!!??)...a 20-40 kr pr stk!! *xceptionelt fantastique*!!!!!! Men nu' det slut!! For meget slid og slæb....for lidt respons....tilfredsstillelse....og $ probabely!!?? Opfulgt af et tomrum rent emnemæssigt!! *hvad gider jeg skrive/fortælle om????* Alle de nye film er jo ret så "kedelige",når det skal være helt sandt!!
Ok...Pedro.....vi forstår. Tak for de rigtig mange fede stunder i dit/jeres selskab. C-ya'll reel soon!

Infernos nekrolog i Lars von Hegnets enestående "Bloody Darlings", 1995.

ratings
SPLAT-O-METER
suveræn
udmærket
middel
sløj
bundskraber
b = biograf; v = video; tv = tv
Peter Johansen
Jesper Moerch
Peder Pedersen
Thomas Rostock
Henrik Rytter
Torben Simonsen
Jytte Svensen
Miguel Wrisberg
Jesper Ørsted
Alien 3/b
Basic Instinct/b
Batman Returns/b
Body Parts/v
Cape Fear/b
Cast a Deadly Spell/v
Dead Again/v
Delicatessen/b
Eerie Indiana/tv
Freejack/v
The Hand that.../b
Hook/b
Kafka/b
Meet the Applegates/v
Naked Lunch/b
The People under.../v
Prospero's Books/b
The Reflecting Skin/v
La Setta/v
Shattered/v
Sleepwalkers/b
Society/v
Sometimes They.../v
Star Trek VI/v
Twin Peaks - Fire.../b
ratings
Ringenes Herskerinde
København 1992.
SAVN (sic)
København 1992.
Snake Eyes
SPLAT-O-METER
Suveræn
Udmærket
Middel
Sløj
(0 splats) Bundskraber
b = biograf; tv = tv; v = video
Nicolas Barbano
Søren Jacobsen
Jesper Moerch
Peder Pedersen
Thomas Rostock
Henrik Rytter
Jens Sørensen
Jesper Ørsted
Back to the Future I-III
Black Rainbow/v
A Chinese Ghost St./v
Gremlins 2/b
Henry.../v
Jack's Back/v
Meet the Feebles/b
My Stepmother.../v
The Navigator/b
A Nightmare... 5/b
The Punisher/v
Robocop 2/b
Santa Sangre/v
Twin Peaks/v
Wild at Heart/b
Armour Of God II
Atoragon, The Flying Supersub
DET PERFEKTE BILLEDE
MARIA'S DRØM
Peder Pedersen
VILDE HJERTER

SKRÆK OG RÆDSEL

EN BLOG OM HORROR AF SØREN HENRIK JACOBSEN

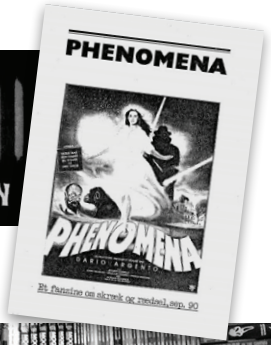

Et inferno af fanzine-talent

Min kontakt med det danske horror-miljø bed sig for alvor fast, da jeg i tidernes morgen skulle skrive en større opgave på Danmarks Journalisthøjskole. Emnet var den fantastiske genre og blandt mine "interview-ofre" var den senere *Inferno*-redaktør Peder Pedersen. Siden fulgte en ivrig brevveksling mellem os og det blev også til et besøg hos den unge mand i parcelhuset i Randers, hvor jeg for første gang fik set **Evil Dead II**. Hold da op, det var en vild oplevelse.

For det er det, som kontakt mellem fans kan: En udveksling af idéer, synspunkter, anbefalinger og en hel masse "jamen, hvis du har set den, så skal du også se …"-snak. Og den kontakt blev især skærpet sidst i 80'erne og i begyndelsen af 90'erne, da mange i miljøet begyndte at udgive fanzines. Der er bare ikke noget bedre end at kunne læse andres tanker i fysisk form, og det var en vidunderlig fornemmelse, når en kuvert med et nyt fanzine dumpede ind gennem brevsprækken. Jeg fedtede selv med en skrivemaskine i kælderen og adgang til min fars kopimaskine på kontoret, men mine udgivelser blegnede ved siden af den eksplosion af talent, som *Inferno* præsenterede os for.

Ambitionsniveauet var skræmmende højt, punktstørrelsen var lille og bladene var et blodigt og kreativt inferno af information om science fiction, fantasy og horror; med et særligt fokus på sidstnævnte genre. Heldigvis fik jeg også selv lov til at boltre mig i spalterne, og det satte også et fingeraftryk på især min hunger efter at gå på jagt efter sjældne film (uncut og ucensureret, selvfølgelig) – men det var også med til at forme mine egne skriverier og kærlighed til genren. En kærlighed, der stadig flyder gennem mine årer. Tak til *Inferno* for de mange ture i det filmiske spøgelseshus!

Søren Henrik Jacobsen
Journalist / Horror- og western-fan. Har blandt andet stået bag fanzines som *Evil Mail* og *Phenomena* samt blogs som *Skræk og Rædsel* og *Rygende Revolvere*.

sex, død og nekrofilosofi

Jörg Buttgereits *Nekromantik*-film er bandlyst, og han er selv retsforfulgt for at "forherlige vold". INFERNO har mødt den kontroversielle, tyske instruktør til en snak om inspirationskilder, fremtidsplaner og censuren i hans hjemland...

Af Jesper Moerch & Peder Pedersen

Det kan man ikke sige direkte. Mine film udspringer fra, hvad der sker inde i mit hoved... Men jeg lytter, en del af baggrunden for netop at lave de historier, jeg vil også har været en slags protest mod censuren i Tyskland. Et forsøg på at finde ud af, hvor langt jeg kunne gå.

Filmene bekæftiger sig da også en hel del med nekrofili, nekrofil og lignende provokerende emner. Er det bevidst, at I blive langet i ens hænder, som skamslagter-scene.

Nej, det er ikke bevidst. Jeg ville ikke have den overhovedet ikke havde set noget fra filmen.

Kliveret i Nekromantik er meget effektiv.

Det er et meget etableret instrument. Det var også den, vi ville have, fordi vi ville skabe kontrasterne mellem

Musikken i dine film er ganske enestående. Laves den før eller efter filmen.

Det er forskelligt. Det nemmeste er, hvis du i forvejen har et passende stykke musik, du kan klippe filmen efter, men det holder ikke i længden. Vi har derfor mest klippet musikken til scenen. Vi har også haft en idé med effekter til de forskellige scener, der mere af hyl og energi end for pengenes skyld. Men gratis skal de jo ikke gøre det!

Når vennerne medvirker, er de så lønnede?

De får et symbolsk beløb. I *Nekromantik* tilfælde fik Daktari og Beatrice M. hver 1000 Mark, således, at man kan være sikker på, at de dukker op til optagelserne... Beløbet er dog også så lavt, at de gør det mere af hyl og energi end for pengenes skyld. Men hun jo...

Hvordan finder du skuespillerne til dine film. Kender du dem i forvejen?

I den første Nekromantik var det mest kun venner, der medvirkede, men efter at stykke tid løber du igennem før for venner. Ikke sådan at forstå, at det er på grund af filmenes (før) som fordi, man gerne vil have en del af filmene. Efter Nekromantik forsøgte vi at finde nye ansigter, der dog ikke viste sig at være så brugt rengte, som de dog ikke havde. Derfor er vi os med castings, der så hvad jeg ønsker og ikke vil ha' til filmene, der dukkede op i de sidste indfletning, mogen som hele. Inden forestillede vi os af en slags indfletning, har af planer. Det har hovedsagelig i Nekromantik 2, Monika M., der har medvirket i mange af Lasse-Brodersk[illegible] som hun optræder, at hun derfor ikke hende i en hovedrolle i den fortsættelse, at hun havde set Fulci-film, og dog dem kendskaben, at hun havde set måtte være en fan af hans film. Hun spurgte os, om hun måtte stryke Nekromantik, som hun også gerne ville gøre i den næste rædselsvækkende film, og så sagde jeg: Ja, gør det!

Musikken i dine film er ganske enestående. Laves den før eller efter filmen.

Det er forskelligt. Det nemmeste er, hvis du i forvejen har et passende stykke musik, du kan klippe filmen efter, men det holder ikke i længden. Vi har derfor mest klippet musikken til scenen. Vi har også haft en idé med effekter til de forskellige scener, der mere af hyl og energi end for pengenes skyld. Men gratis skal de jo ikke gøre det!

Kliveret i Nekromantik er meget effektiv.

Det er et meget etableret instrument. Det var også den, vi ville have, fordi vi ville skabe kontrasterne mellem

Hvordan finder du skuespillerne til dine film. Kender du dem i forvejen?

I den første Nekromantik var det mest kun venner, der medvirkede, men efter at stykke tid løber du igennem før for venner. Ikke sådan at forstå, at det er på grund af filmenes (før) som fordi, man gerne vil have en del af filmene. Efter Nekromantik forsøgte vi at finde nye ansigter, der dog ikke viste sig at være så brugt rengte, som de dog ikke havde. Derfor er vi os med castings, der så hvad jeg ønsker og ikke vil ha' til filmene, der dukkede op i de sidste indfletning, mogen som hele. Inden forestillede vi os af en slags indfletning, har af planer. Det har hovedsagelig i Nekromantik 2, Monika M., der har medvirket i mange af Lasse-Brodersk[illegible] som hun optræder, at hun derfor ikke hende i en hovedrolle i den fortsættelse, at hun havde set Fulci-film, og dog dem kendskaben, at hun havde set måtte være en fan af hans film. Hun spurgte os, om hun måtte stryke Nekromantik, som hun også gerne ville gøre i den næste rædselsvækkende film, og så sagde jeg: Ja, gør det!

Når vennerne medvirker, er de så lønnede?

De får et symbolsk beløb. I *Nekromantik* tilfælde fik Daktari og Beatrice M. hver 1000 Mark, således, at man kan være sikker på, at de dukker op til optagelserne... Beløbet er dog også så lavt, at de gør det mere af hyl og energi end for pengenes skyld. Men jo...

Musikken i dine film er ganske enestående. Laves den før eller efter filmen.

Det er forskelligt. Det nemmeste er, hvis du i forvejen har et passende stykke musik, du kan klippe filmen efter, men det holder ikke i længden. Vi har derfor mest klippet musikken til scenen. Vi har også haft en idé med effekter til de forskellige scener, der mere af hyl og energi end for pengenes skyld. Men gratis skal de jo ikke gøre det!

Kliveret i Nekromantik er meget effektiv.

Det er et meget etableret instrument. Det var også den, vi ville have, fordi vi ville skabe kontrasterne mellem

Hvordan finder du skuespillerne til dine film. Kender du dem i forvejen?

I den første Nekromantik var det mest kun venner, der medvirkede, men efter at stykke tid løber du igennem før for venner. Ikke sådan at forstå, at det er på grund af filmenes (før) som fordi, man gerne vil have en del af filmene. Efter Nekromantik forsøgte vi at finde nye ansigter, der dog ikke viste sig at være så brugt rengte, som de dog ikke havde. Derfor er vi os med castings, der så hvad jeg ønsker og ikke vil ha' til filmene, der dukkede op i de sidste indfletning, mogen som hele. Inden forestillede vi os af en slags indfletning, har af planer. Det har hovedsagelig i Nekromantik 2, Monika M., der har medvirket i mange af Lasse-Brodersk[illegible] som hun optræder, at hun derfor ikke hende i en hovedrolle i den fortsættelse, at hun havde set Fulci-film, og dog dem kendskaben, at hun havde set måtte være en fan af hans film. Hun spurgte os, om hun måtte stryke Nekromantik, som hun også gerne ville gøre i den næste rædselsvækkende film, og så sagde jeg: Ja, gør det!

Musikken i dine film er ganske enestående. Laves den før eller efter filmen.

Det er forskelligt. Det nemmeste er, hvis du i forvejen har et passende stykke musik, du kan klippe filmen efter, men det holder ikke i længden. Vi har derfor mest klippet musikken til scenen. Vi har også haft en idé med effekter til de forskellige scener, der mere af hyl og energi end for pengenes skyld. Men gratis skal de jo ikke gøre det!

Kliveret i Nekromantik er meget effektiv.

Det er et meget etableret instrument. Det var også den, vi ville have, fordi vi ville skabe kontrasterne mellem

WOO'S BULLET BLUES

"My kind of action is balletic and not for a violent purpose"

"No deeper loneliness than the Samourai's. None but the tiger's in the Jungle...Perhaps..."

- The Bushido - Book of the Samourai

(fiktivt epigram til Jean-Pierre Melville's **Le Samourai**)

John Woo er en af mestrene og bannerførerne fra 80'ernes øye beige af Hong Kong-film. I Hong Kong har han været et hit både hos kritikerne og publikum. Woo er kendt som den mand, der for alvor har revitaliseret gangsterfilmen og for i tiden som en solid komedie- og martial arts-instruktør. Sidst i 80'erne oplevede han en mærkbar nedgang i sin box-office-tiltrækning simpelthen af den grund, at han begyndte at lave personlige, dystre film, der ikke helt kunne forenes med et kommercielt happy end-elskende publikum. Så ironisk nok har en af Hong Kong's allerstørste romantikere kun kunnet bruges, når han har lundgået at eksplicitere sin ærlige form for romantisk fatalisme. John Woo har for alvor givet Hong Kong-heltene tilbage, som publikum er ikke så glade, når han tager dem med sig igen.

Hong Kong-publikummet er vel i bund og grund ikke meget anderledes end det vestlige, og Peter Hoeg siger meget sandelig, når han karakteriserer europæere, som det jo mest godt, når han karakteriserer europæere, som noget, der *"har brug for nemme forklaringer. Til hver en tid vil de foretrække en éntydig løgn for en modsigelsesfyldt sandhed"*. En betegnelse, der let kunne dække alverdens kommercielle film.

Men glukkelov er det ikke alle, der [illegible] havde stor, men forsinket Danmarkspremiere. Hvis tingene som disse kan være med til endelig at markedsføre Hong Kong-film herhjemme, så er det naturligvis meget velkommet.

Det indledende epigram er valgt som symbol på flere ting. For det første var samurajen en person, der var klar til at stille et sværd bag sin ideologi, men samtidig var samurajen også kendt som skribent og kunstner. Denne blandning af voldsomhed og poesi er et grundlæggende træk ved John Woo filmtilgang. Det er udtrykt i en billedside, der veksler mellem tårodrypprende melankoli og blodsprøjtende action, og i en filmisk identitet, der er vidtrejst af John Woos tragiske helte - som fortæller videregivet af John Woos tragiske helte - som fortæller om den fejlplacerede romantiker i en verden på undergangens rand. Woo er selv den hilsiske romantiker, der prøver at bringe fortidige idealer ind i en moderne sammenhæng, men som samtidig ikke er bange for at vise sine kloer. Woo er den moderne samurai, storbyriddergen, der bevæbnet med sit kamera gennemskærer den moderne virkelighed. Men som hos den enlige samurai, er den grafiske ekstremvold ikke tiltænkt for sin egen skyld, men som en kamp for at opretholde uskrevne ridderlige principper. Det er *bushido - the warrior*.

Set i baksspejlet er det let [illegible] filmproduktion nogle [illegible] kan man [illegible] og nyskabende.

John Woo er idag mest kendt for sine eminente art–house action–flicks af stor kaliber, men Hong Kong–instruktøren bærer også på en fortid som iscenesætter af komedier og martial arts–film.

INFERNOs helt

Hong Kong–spr

Henrik R

et gra

W

DARIO ARGENTO
PÅ VIDEO
Guide til den fjernmeste og mest komplette filmoptegnelse!
I NOSTRO DALLE' FILME DI DARIO ARGENTO - Video Flashback - 32 sider, 30 film. Udsolgt.
IL GATTO A NOVE CODE. UK-udgave. 97 min. Udsolgt.
IL GATTO A NOVE CODE. Video-udgave. 97 min. Udsolgt.
QUATTRO MOSCHE DI VELLUTO GRIGIO. 90 min. Kassevare.
LE CINQUE GIORNATE. Tysk-udgave. 97 min. Udsolgt.
PROFONDO ROSSO. DK-udgave. 97 min. Udsolgt.
PROFONDO ROSSO. Director's Cut. 127 min. Udsolgt.
SUSPIRIA. Director's Cut. 97 min. Udsolgt.
SUSPIRIA - UK-udgave. 97 min. Udsolgt.
TENEBRE. Director's Cut. 97 min. Udsolgt.
TENEBRE - UK-udgave. 97 min. Udsolgt.
TENEBRE - DK-udgave. 97 min. Udsolgt.
TRAUMA. Director's Cut. 97 min. Udsolgt.
TRAUMA - UK-udgave. 97 min. Udsolgt.
TRAUMA - DK-udgave. 97 min. Udsolgt.

MICHELE SOAVI

INFERNOs Thomas Rostock har talt med italiensk horror-films nye håb!!

Seven Faces of Dr. Scott!

Yderligere afsløringer om Blade Runners mange ansigter...

Husker du INFERNOs artikel om **Blade Runner**-notisen om, at der findes mere end to versioner af den moderne mesterværk? (#9, s.30-31). Blade Runner *Watchdog*, som er kendt for sit grundige og meget research-arbejde, kastede sig også over **Blade Runners** mange ansigter. I nov./dec.-nummeret 1993 (#20) gennemgåes hele syv versioner af Ridley Scotts fascinerende fremtidsvisioner. Dog er de ikke så forskellige, som man umiddelbart måtte tro. Der let når syv, skylden tildels, at artiklens forfatter, Paul M. Sammon, også har inkluderet forskellene mellem de grafisk- og video-udgaven, der består af enkelte sekunder.

Til gengæld brillierer magasinet med udførlige **Blade Runners** *shooting-script*. Her er der bl.a. tale om tidlige scenarier, hvor Deckard (Harrison Ford) hooligan Holden (både runner'en fra filmens start) på hospitalet. Der er også et par billeder fra disse frakkipper, men ser, der ikke er - og aldrig har været - at finde i noget af de mange versioner. Bladet lægger også nogle ganske skønne teorier for dagens lys; såsom, at enhjørningesekvensen faktisk aldrig skulle være filmet tilbage i 1981, og at sekvensen i den ny-udsendte **Director's Cut** højst sandsynligt er *outtakes* fra enten **Legend** (Tim Hill) eller en af instruktørens utallige reklame-film, men ikke alkrefilm i brevkassen i #22. Siden har Paul M. Sammon nemlig talt med Ridley Scott, som fortalte, at scenerne skudt post-productions-fasen. Endvidere bekræftede Scott at fortæller-stemmen var planlagt fra starten, og at den stod skrevet i samtlige manuskripter.

Trods denne mindre spekulations-fejl omkring enhjørninge-sekvensen, er artikelen et usundvarelig pulspunkts-artikel for **Blade Runner**-fans. Paul M. Sammon har set samtlige versioner af filmen, da han følgte filmens tilblivelse fra produktionsfasen - og er Han havde adgang til alle manuskripter og kunne hvæge sig frit overalt på sæ'set, og må siges at være en troværdig/skidt-omkring **Blade Runner** *(Ha'll remember it for you wholesale?)*. Han anbefæler i øvrigheden på den ultimative **Blade Runner** reference-bog for forlag Harper Collins. Bogen vil indeholde et *in-depth* interview med Scott, der afslører, hvorfor den hvide due, nen Batty fanger i slutningen, er det eneste ikke-kunstige dy i filmen samt, hvorfor instruktøren anser enhjørninge som det mindst vigtige i element i netop enhjørninge sekvensen. Arbejdstitlen er *Future Noir: The Ultimate Blade Runner Book*.

Blade Runner-fanatikere og video-buffs kan inkl videre skrive til: *Video Watchdog, P.O. Box 5281, Cincinnati, OH 45205-0283, USA.*

SF - HORROR - FANT
DANSK MONSTER-MAKEUP
DANTES INFERNO

Inferno åhh Inferno…

Det lille grimme blad, der betød så meget. VHS'en var kommet, og vi var i de formative år lige i starten af 1990'erne og så masser af film. Lejede, byttede, købte, kopierede VHS. Og var i biffen konstance. En dag faldt vi så over *Inferno* nummer to i Stribeladen – vores lokale tegneseriebutik. Og vi var 'hookede på stoffet'.

Her var der et blad, der dyrkede de samme gyser-, splatter- og zombiefilm som os – skrevet af ligesindede filmnørder. Det var kæmpestort. Bladet var velskrevet, sjovt og informationstungt, og det var ikke alle instruktører, vi kendte lige godt, især ikke de italienske, men bladene var med til at pege os hen imod, hvor guldet var. Splat-o-meteret var en af de ting, vi var glade for, og vi diskuterede, hvad vi selv ville give filmene, og hvorfor hele redaktionen f.eks. gav b-filmen **Miracle Mile** fire splats.

Vi kendte ikke nogen af folkene bag *Inferno* personligt den gang, men deres personlighed og filmiske interesser emmede ud af bladet. Vi sendte nogle af vores tidlige amatørfilm ind til anmeldelse, og det var stort at se dem bedømt i bladet. Vi havde også et læserindlæg i bladet, hvor vi mavesurt gav udtryk for, at *Inferno* var blevet for mainstream. Det kan man godt grine lidt af i dag. Desuden havde vi en finger med i spillet, da Jörg Buttgereit blev interviewet til bladet. Siden blev vi en del af 'scenen' og mødte mange af personerne bag *Inferno* i forskellige sammenhænge. Flere besøgte og holdt foredrag i Aarhus' undergrundsmekka Slagtehal 3, vi fik vist vores film til festivaler, hvor *Inferno*-folkene også var med, vi byttede VHS-bånd med dem, Martin og Ole var med til uddeling af pornopriser med Barbano i Cannes i 1997 – og Martin fik også meget at gøre med Henrik Rytter i forbindelse med filmbladet *Mifune*.

Inferno var en af grav- … nej hjørnestenene i vores filmopdragelse – tak for det!

Martin Weinreich
Meget aktiv i film- (Slagtehal 3, Aarhus Filmværksted) og tegneseriemiljøet (Billed-Storm) i Aarhus i 1990'erne. Var med til at starte filmbladet *Mifune*. Har siden 2004 arbejdet for TV 2. Har også lavet en del børnebøger med Jacob, bl.a. *Monsterjægerne*.

Jacob Weinreich
Har levet som professionel forfatter de sidste 25 år. Har udgivet omkring 50 bøger i stort set alle genrer og har skrevet film- og tv-serier, bl.a. tv-serien **Hvide Sande** og Netflix-filmen **Kærlighed for voksne**. Udgiver i 2025 en roman, der indledes med et citat fra Inferno-klassikeren **Der Todesking**.

VIDEO

MIRACLE MILE

Peter Johansen

MIRACLE MILE, USA 1988.
Dk-video: Miracle mile (ABCollection).
Instr & manus: Steve De Jarnatt.
Prod: John Daly & Derek Gibson.
Foto: Theo Van De Sande.
Klip: Stephen Semel & Kathy Weaver.
Musik: Tangerine Dream.
Medv: Anthony Edwards, Mare Winningtion, Denise Crosby, John Agar, Mykel T. Williamson, Kelly Minter m.fl.
Længde: 83 min.

Riiiing! Den unge musiker Harry (fremragende spillet af Anthony Edwards, der ellers har det med at få de værste roller tildelt) glor på det overhedede digitalur, der hænger som en dunkel skygge over cafeteriet i den varme L.A.-nat. Forbander igen, at han har sovet flere timer over the first date med sit livs drømmepige Julie (Mare Winningham). Mønttelefonen kimer igen. Måske er det HENDE!! Naivt griber Harry røret. En panikslagen stemme i den anden ende fortæller ham, at A-bomberne er på vej. USA vil blive ramt af et nuclear-strike om 70 minutter. En maskinpistolsalve lyder, og telefonen er død. Hva' fa'en!! Sikken telefonbombe.

Harry vakler ind i døgncafeteriet og knalder næsen mod glasdøren af bar befippelse, mens tankerne drøner gennem hovedet, og næseblodet dryppер ned i den bestilte omelet. Var det hele en syg joke eller...? Er det umulige blevet muligt?! Er Dommedag på vej?!! Og hvad med dejlige Julie?!

Harry har det ikke rart, og det havde jeg heller ikke efter gennemkigningen af denne stærke, dybt foruroligende, men samtidig utroligt smukke film, der mest af alt minder om (men langt overgår) en udvidet udgave af tv-serien **The Twilight Zone**. Instruktøren Steve De Jarnatt, som stod bag den ujævne og småkedelige **Cherry 2000**, har med et minimalt budget formået at skabe et sandt, apokalyptisk mesterværk, der, uden af blive moraliserende eller krukket, griber og ryster tilskueren i sin grundvold. Jarnatt er godt hjulpet af hollandske Theo Van De Sandes tempofyldte fotografering og den fortræffelige tyske pling-plong-gruppe Tangerine Dreams mest formidable soundtrack til dato.

Miracle Mile er for mig ikke alene årets "sleeper", men også årets bedste film. Ta' og skrot **Driving Miss Daisy** og få set en film, der virkelig har noget på hjertet.

" The missiles are flying. Halleluja... halleluja!!!"

HARDWARE

Peder Pedersen

HARDWARE, Eng. 1990.
DK-video: Hardware (Metronome).
Instr: Richard Stanley.
Manus: Richard Stanley & Mike Fallon - baseret på tegneserien "Shock!".
Prod: Paul Trybite & Joanne Sellar.
Foto: Steven Chivers.
Musik: Simon Boswell.
Medv: Dylan McDermott, Stacey Travis, John Lynch, Iggy Pop m.fl.
Længde: 94 min.

Ved I, hvad der sker, når man som den engelske ørkenvandrer Richard Stanley sætter sig for, at nu vil man lave en kultfilm?! Man får en film om en verden i forfald skildret gennem rødt filter (pånær de erotiske(?) scener - de er naturligvis i blåt lys!). Præsentationen af de utiltalende hovedpersoner varer omkring en time, og alligevel synes de at være ekstremt overfladiske. Soundtracket er som løftet fra **Paris, Texas** og slutsekvensens art-direction ligner til forveksling **Blade Runners**. **Hardware** er et sandet flop om en **Teminator-/Saturn 3**-kamp-robot, der reparerer sig selv i vor heltindes hjem (hun er iøvrigt eksperimentalkunstner!) for derefter at tage livet af hendes bekendte samt en fed peep-nabo. Hvis dét er kult, så er jeg glad for at være main-stream!!

DIAL HELP

Thomas Rostock

DIAL HELP, Italien 1989.
DK-video: Drej 000 (ABCollection).
Instr: Ruggero Deodato.
Manus: Franco Ferrini, Joseph & Mary Caravan og Ruggero Deodato.
Foto: Renato Tafuri.
Musik: Claudio Simonetti.
Medv: Charlotte Lewis, Marcello Modugno, Martia Sbragia m.fl.
Længde: 94 min.

O, orróre, orróre! Hvad kan man sige om en fuldstændig vanvittig og absurd film som **Dial HELP**!? Tidligere kannibalbasker Ruggero Deodato har så afgjort drejet et forkert nummer uden det være sig rim eller rytme, men på den anden side heller ikke uden et vist blik for hændelser så sjældne og særprægede, at man knappest tør tro sine egne øjne!

Charlotte (**Pirates**) Lewis er mums som modellen Jenny (You must be joking?! -red.), der, foruden jamrende Armani-designede kærestesorger, må brydes med et masochistisk/erotisk forhold til hver eneste telefon og telefonsvarer i Rom. Bizart? Bare vent til plottet rigtigt folder sig ud!! Her er alt fra hysteriskt morsomme Raimi-lignende "phono-cam"-bevægelser til mord pr. mønttelefon! Værst af alt: Jeg tror, at jeg nød hver eneste sekund af denne marginal-Giallo/fuldblods Telefono Rosso!!

Bonus for Italio-freaks: Overdådig belysning af Michele Soavi-fotograf Renato Tafuri, Claudio Simonetti-score og Carola (**Tenebre**) Stagnaro-cameo! Ufatteligt! Utroligt! Bedre!!

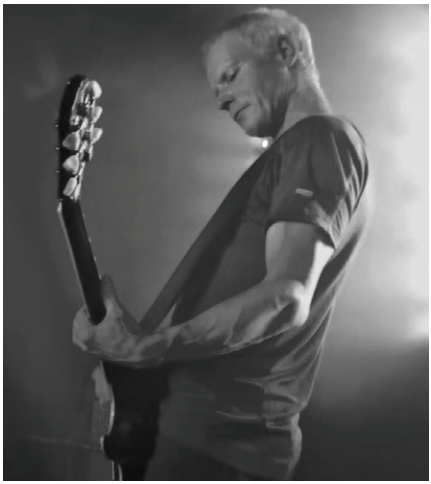

Simon på guitar i bandet Dust Bugs.
Han spiller osse bass for Columbian Neckties ...

Den fedeste tid som fan

Mit navn figurerede første gang i *Inferno* i foråret 1993, hvor jeg anmeldte en stribe genrefilm-fanzines. Blade lavet af filmnørder - og udgivet på egen hånd uden de store midler - men med masser af engagement og bedrevidenhed. Blade tilfældigvis også solgte via min lillebitte postordre-biks, så det var jo helt perfekt for begge parter.

Jeg kom fra en mere fotokopieret primitiv punk, porn og "plus-size bryster" bladverden, hvor farvecovere og velresearchede artikler ikke var hoved-drivkraften. Det drejede sig mere om provokation, humor, støj af enhver form og rå energi. Så det var lidt som at træde ind på gyser-journalistikkens bonede gulve, da jeg fik lov til at bidrage til *Inferno*. Bare det at det havde en ISBN nummer forvirrede mig i starten, men det blev da til en håndfuld anmeldelser (eller to) af både film og blade.

Min karriere som trash-film korrespondent var ret kort men sjov. Lidt guerilla-artig. Nøjagtigt ligesom de forhold flere af de filippinske film, jeg anmeldte, var indspillet under. Fik efterhånden for travlt med mit eget skriveri og musik, men er utroligt taknemmelig for min tid med *Inferno*, og ikke mindst de mennesker jeg lærte at kende i den forbindelse. Det var i det hele taget den måske fedeste tid som splatter- og gyserfilm-fan!

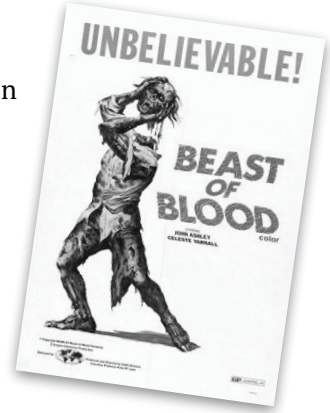

Infernos skribenter har altid haft utrolig god filmsmag. Måske den bedste filmsmag, overhovedet, wink-wink!

Simon Hove Nielsen
Fanzine-pusher, punk-rocker, familiefar

FantaVision
amatørfilm
OBLIVION
FANZINES
of Simon Nielsen
OPERA
VIDEO LISTE
(HALV-) AKTUELLE VIDEOFILM
Frankenstein Unbound
Friday the 13th - Pt. VIII: Jason Takes Manhatten
The Land Before Time
Halloween V
Out of the Dark
L'Orribile Segreto del Dr. Hitchcock
Il Sorriso della Iena
Reform School Girls
Ruby
Wizard of Gore
Contaminazione
Incubo sulla Citta Contaminata
Emanuelle e gli Ultimi Cannibali
Caged Heat
INFERNO 59
32 INFERNO

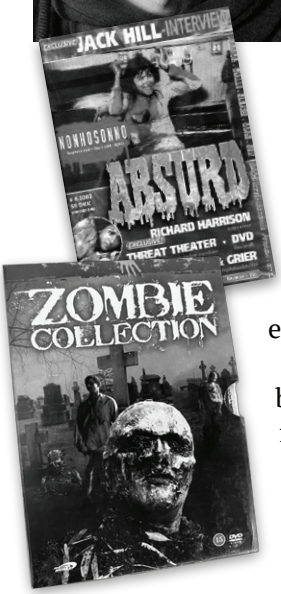

Man kan stadig købe genrefilm og endda enkelte eksemplarer af Inferno i Another Worlds webshop: https://homeuniverse.dk

Et frø bliver sået…

I 1985 skete der en del spændende begivenheder i vores lille land, men det som jeg husker med størst tydelighed, var fodbold-landsholdets pulverisering af Sovjetunionen i Parken, og så den banebrydende og livsændrende begivenhed, at de nytilflyttede englændere på den anden side af vejen fik en VHS-maskine.

Jeg var 12 år ligesom naboen, der heldigvis ofte var alene hjemme, og skide være med, at vi ikke kunne veksle mange ord, for vi kunne i fællesskab finde ud af at stoppe et bånd i maskinen og trykke play… Og sådan startede det. Mødet med **Zombie Massakren**, **Rædslernes grønne ø** og alle de andre gruopvækkende genvordigheder, som nok ikke gjorde noget godt for min barndoms nattesøvn, men som i den grad såede et frø til en mangeårig interesse.

Flash forward til starten af 1990'erne, hvor jeg var begyndt at gen-dyrke min interesse for de gruopvækkende film fra barndommen. Men uden et veludviklet internet og med et gennemlæst lokalbibliotek, var gode råd dyre - Indtil jeg kom i kontakt med fanzine-pusheren Simon fra Nørresundby. Simon sendte mig en pakke med blade og særligt ét blad fangede min opmærksomhed: Et dansksproget magasin i lækkert layout, der skrev om folk som Argento, Fulci, Buttgereit og slige personager. Jeg var solgt, jeg var fan og jeg blev afhængig!

Jeg husker, hvordan jeg så op til de her filmorakler, som kastede om sig med blæret viden om de mest vanvittige film, og jeg sad flere gange og drømte mig hen som skribent for Danmarks bedste filmmagasin. Så da bladet lukkede ned i midten af 90'erne, blev det den entydige inspiration til, at jeg begyndte at lave mit eget fanzine, *Absurd*, som sidenhen udviklede sig til en webshop, som atter igen i 2005 udviklede sig til mit nuværende levebrød, filmselskabet Another World Entertainment… Så gutter tak for det!

Uden *Inferno* – Intet *Absurd*. Og uden *Absurd* – Inter Another World!?! Så I har haft større betydning, end I måske tror!

Kenneth Eriksen
Medejer og CEO, Another World Entertainment
Redaktør på *Absurd*

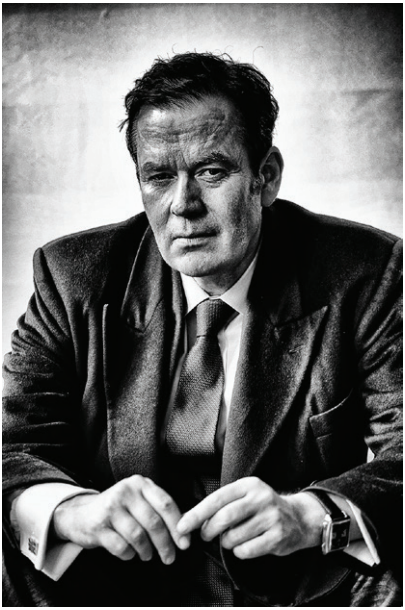

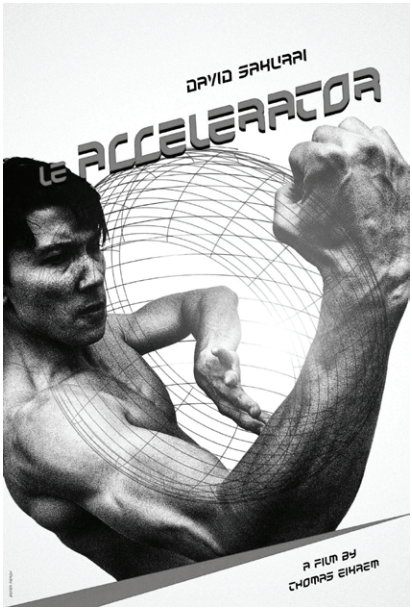

The Norwegian Connection

In 1990 I launched my fanzine *RAGE*, out of Trondheim, and started distributing a myriad of other publications. I came across *Inferno* and added it the to the list of independent magazines. I loved it, and it was well received by a horror hungry Norwegian audience. Moving to Copenhagen in 1994 I met with Peter, who was also, like yours truly, a filmmaker, and enjoyed a good conversation of horror, splatter and the joys of cinema. *Inferno* was the quintessential fanboy fanzine: passionate, enthusiastic and knowledgeable. *RAGE*, which is still around, drifted more into sleaze and extreme cinema. The magazine has stood the test of time; I still have my collection.

Thomas Eikrem
Publisher of FILMRAGE (anno 1990), director of **Le Accelerator** (Best Movie, Nightmare Film Festival, Columbus Ohio), **Vampiras Satanicas**, **HoXXXton** and numerous others.

eets THE WONDER YEARS

KATINEE

l 50'erne og 60'ernes fantastiske B-film, men også
der af H-bomben i Joe Dantes komedie!!

VIDEO REVI

INFERNO s
sin mening
bredt udvalg
det sidste (ha
års danske vid
premierer...

Attack of the 50ft Woman
(80 orden. USA 1993 Instr: Christopher Cu

HENRY

Søren Jacobsen Peder Pedersen

ARMY OF DARKNESS

Ny "happy-end" på EVIL DEAD III i
sekund har fået mange til at tro, at
allesammens Sam Raimi har solgt s
Hollywood. Heldigvis er INFERNO
og kan her fortælle om forhellene!

Peder Pedersen

BLADE RUNNER
Et anmelderflop i
- idag et lovprist mester
Hvad er der
Hvorfor er Den gode Sma
længere, hvad den har
Og hvorfor kan man s
samme om BLADE RU

Af Claus Chris

GIVE ME A HARD COPY RIGHT THERE!

STANLEY KUBRICK'S A CLOCKWORK ORANGE

Flytter

SPOORLOC

Engelske "Connoisseur-video" udsender psykopat-filmen

Af Thomas Rostock

TWIN PEAKS – FIRE WA

Weirdo-instruktøren
"prequel" til sin nu ud

NEXT EXIT:

CAPE FEAR

Afbidning af kvindekind og frøk tommelfingersutning er blandt højdepunkterne i Scorseses nye film, der har vakt røre i USA!!

Claus Christensen

CAPE FEAR
Dk.titel: Cape Fear
USA 1991. Dist: UIP
Prod: Barbara De Fina
Instr: Martin Scorsese
Manus: Wesley Strick
Baseret på romanen Cape Fear af John D. MacDonald
Foto: Freddie Francis
Musik: Elmer Bernstein
Klip: Thelma Schoonmaker
Design: Robert Boyle, Lilly Kilvert
Kostumer: Rita Ryack
Medvirkende: Robert De Niro, Nick Nolte, Jessica Lange, Juliette Lewis, Gregory Peck, Robert Mitchum, Joe Don Baker m.fl.
Længde: 128 minutter.

Memoirs of an Invisib

John Carpenter goes big budget med remake af Univers

CAPE FEAR – 1961

Claus Christensen

Jeg husker det, som var det i går…

men rent faktisk var det for 35 år siden! Jeg boede dengang i London og fik et dansk punkrock-fanzine sendt over, hver gang der kom et nyt nummer. Bladet hed *Moshable*. Og en dag skrev den ene redaktør (Simon Nielsen) til mig, at der var kommet et par nye danske film-zines, som jeg skulle prøve. Det ene var Lars von Hegnets *Bloody Darlings*, og det andet var selvsagt Peder "Pedro" Pedersens *Inferno*.

Nogle år senere var jeg hjemme i Danmark, og befandt mig i mine forældres hus, da telefonen ringede. Fyren i røret begyndte at snakke, og selvom han endnu ikke havde sagt sit navn, så genkendte jeg straks stemmen. Det var netop *Inferno*s redaktør Pedro. Jeg havde nemlig været heldig at fange en episode af **Troldspejlet**, hvor han blev interviewet. Han spurgte, om jeg ville gennemlæse en artikel, som en af deres skribenter havde skrevet om John Woo og rette eventuelle fejl. De havde nemlig hørt (!), at jeg vidste noget om Hongkong-film. Der var nu ikke så mange fejl at rette. Artiklen var nemlig skrevet af en vis Henrik Rytter. Senere spurgte Pedro også, om jeg ikke havde lyst til at skrive nogle anmeldelser til bladet, og jeg nåede således lige at komme med i det allersidste nummer af *Inferno*.

I dét, som endte med at blive det sidste nummer af *Inferno* (i alt fald de næste cirka 23 år!), annoncerede man, at næste nummer ville blive et "serial killer-specialnummer". Desværre valgte Pedro at lukke ned, før det pågældende nummer var færdigt. Der var dog en masse materiale, som lå klar, og sagen var den, at jeg selv i 1994 var begyndt at udgive mit eget fanzine, *Banned in Britain*. Flink, som han var, sendte Pedro mig helt ud af det blå en pakke med alt dette materiale. Jeg kunne bare bruge det til *Banned in Britain*, hvis jeg ville. Jeg tog ham på ordet, og selvom der kom til at gå hele seks år, så udsendte jeg i år 2000 *Inferno*-materialet i endnu et nyt fanzine, som jeg lancerede, med titlen *Stay Sick!* Faktisk tror jeg, at næsten halvdelen af materialet i nr. 1 af mit nye fanzine var fra dette aldrig udgivne nummer af *Inferno*. Og på den måde blev *Stay Sick!* nr. 1 faktisk i bedste DC/Marvel-stil et crossover mellem de to blade. Mange år senere udsendte Pedro i øvrigt selv et Serial killer-specialnummer af *Inferno*, men det er en helt anden historie.

Jack Jensen
Banned in Britain, Stay Sick!, En lejemorder vender tilbage [blog]

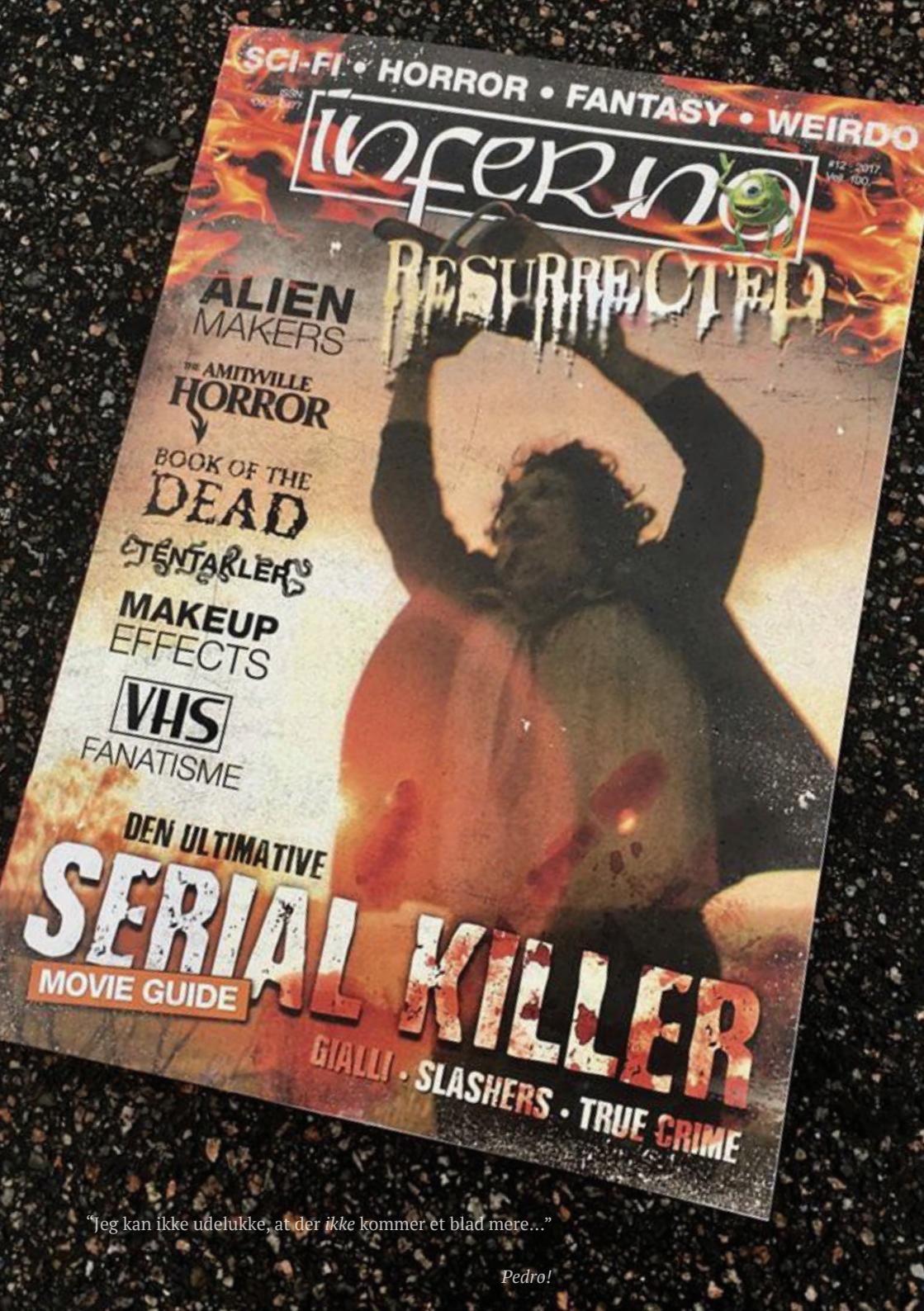

"Jeg kan ikke udelukke, at der *ikke* kommer et blad mere…"

Pedro!

SCI-FI-CON
RANDERS

12.–13. APRIL 2025
ARENA RANDERS

ticketmaster®

STAR WARS-UDSTILLING
13.–28. JULI 2024
MØD DEREK LYONS

Memphis mansion